

๑

ลัลณ์ลิตหยุดมองกระจกเป็นครั้งที่ยี่สิบเจ็ดภายในเวลาไม่ถึงห้านาที โชคดีที่ในงานแฟชั่นโชว์สุดอลังการซึ่งเธอได้รับเชิญเป็นหนึ่งในนางแบบ กิตติมศักดิ์ ประจำกระจกไวท์แทปทุกมุมสวนของโรงแรมดั่งริมแม่น้ำเจ้าพระยา หญิงสาวจึงไม่หงุดหงิดกับการทาบกระจกชื่นชมความงามพริ้งของตนเอง

นับจากเด็กเจนโต เธอได้ยื่นคำสรรเสริญเยินยอเกี่ยวกับความสวยที่ไม่เป็นรองใครของตนมาตลอด ถึงขนาดค่ายละครและโมเดลลิงชื่อดัง ทาบหามเข้าวงการบันเทิงอยู่เนืองๆ ตั้งแต่อายุไม่ถึงห้าขวบด้วยซ้ำ ทว่าบิดามารดาซึ่งเป็นมหาเศรษฐีอันดับต้นของประเทศมีความเห็นว่าลูกสาวไม่จำเป็นต้องทำงานให้เหนื่อยยาก

เมื่อล่วงเข้าวัยสาว ความงามผุดผาดก็เข้าตาจิตรกรเลื่องชื่อแห่งยุคจนขอเธอเป็นแบบวาดภาพนางในวรรณคดีเพื่อเป็นบัตรอวยพรปีใหม่ ปฏิทิน รวมทั้งจัดนิทรรศการทั้งในและนอกประเทศ คราวนี้ลัลณ์ลิตไม่ปฏิเสธเพราะรู้ว่าศิลปินจอมหยิ่งท่านนั้นไม่เคยขอร้องใครง่ายๆ นอกจากพึงใจถึงขีดสุด

ชื่อเสียงของหญิงสาวยิ่งดังกว่าพลุแตกหลังข้ามมหาวิทยาลัยได้ไม่นาน

เนื่องจากบิดามารดาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเครื่องบินตก ทายาทผู้รับมรดกหมื่นล้านอย่างลัลน์ลลิตกลายเป็นสาวไฮโซซึ่งทุกคนจับตามอง นิตยสารเกือบทุกเล่มขอสัมภาษณ์ มีการ์ตูนเชิญให้ร่วมออกงานสังคมไม่เว้นวัน งานใดที่เธอปรากฏกาย งานนั้นก็น่าสนใจขึ้นมาทันที

แต่ชิ้นข่าวคราวนี้ก็เช่นกัน ลัลน์ลลิตตอบตกลงเพราะเป็นการจับมือกันระหว่างห้องเสื้อกับร้านเพชรซึ่งกำลังมาแรง

นางแบบอาชีพและนางแบบกิตติมศักดิ์ทั้งหลายแต่งกายด้วยชุดกรุยกรายสีพาสเทลตามคอนเซปต์ ‘หงส์หยก...เจ้าแห่งความงาม’ ไม่ต่างจากผู้หญิงที่รักสวยรักงามเหมาะสมกับผ้าชีฟองบางพลิ้วและเครื่องประดับเลอค่า

แน่นอนว่าไม่มีนางแบบคนใดโดดเด่นเท่าลัลน์ลลิต เธอจึงได้รับการวางตัวให้เดินชุดพินาเลปิต้ายเพื่ออวดเสื้อผ้ากับเครื่องเพชรซึ่งตระการตา ยิ่งกว่าใคร

หญิงสาวทำได้ไร้ที่ติเหมือนเคยด้วยความมั่นใจเกินร้อย แม้นว่าหลายครั้งจะสยงพองขนกับนกหงส์หยกซึ่งถูกฝึกมาอย่างดีเพื่อให้บินมาเกาะตรงปลายนิ้วประดับแหวนเพชรลิบกระวัดของตน ขนสีเขียวสลบเหลือของมันช่างเหมือนกับสีของชุดกรุยกรายที่เธอสวมใส่ราวกับฝาแฝด

ลัลน์ลลิตไม่ชอบสัตว์ทุกชนิด ถึงขั้นเกลียดเลยด้วยซ้ำ แต่เมื่ออาชีพเยี่ยงเธอมีหรือจะระย่อ

ในที่สุดการเดินทางแบบกึ่งบลองด้วยดี ผู้คนสรรเสริญเป็นยอเหมือนทุกครั้ง ดังนั้นเธอจึงไม่ต้องทนบั้นหน้ายิ้มโดยมีเจ้านกบ้าเกาะนิ้วอีกต่อไป

หญิงสาวหยุดส่องกระจกเมื่อนักข่าวขอถ่ายรูป เยื้องกรายสง่างาม กรีดนิ้วส่งกระเป่าถือให้ผู้ช่วยส่วนตัวซึ่งเดินตามหลังราวกับนางสนองพระโอรสของเจ้าหญิงสูงศักดิ์ เธอจิกตาใส่ผู้ช่วยเป็นเชิงสั่งให้จัดชายกระโปรงให้งามพร้อมสำหรับถ่ายภาพ คลี่ยิ้มกับแสงแฟลชจวบวาบจากกล้องของช่างภาพกลุ่มโตอย่างมั่นใจ ไม่ลืมตัววดหางตาใส่ช่างวิดีโอส่วนตัวซึ่งควบตำแหน่งคนขับรถให้เก็บภาพตนทุกอิริยาบถ

ทันใดนั้นเอง...หญิงสาวก็ต้องตกตะลึงเมื่อนกหงส์หยกในกรงพร้อมใจกันส่งเสียงร้องดังลั่น ผู้คนรอบกายตัวแข็งที่อ้อยู่ในท่าเดิมละม้ายสัตว์ซึ่งถูกสลัฟฟ์เอาไว้

เมื่อได้สติ เธอพยายามเรียกและเขย่าร่างนักข่าวซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดด้วยความตกใจ

...ทุกสิ่งยังเป็นเช่นเดิม...

ความพรันพรียงของลัคน์ลลิตยั้งทวีคูณเมื่อถูกไฟดวงโตปรากฏขึ้นเหนือท้องฟ้า และลอยปราดลงมาหยุดตรงหน้าอย่างฉับไว

หญิงสาวสะดุ้งโหยง นัยน์ตาเบิกกว้างเมื่อเห็นสตรีกลุ่มหนึ่งยืนประจันหน้า แต่ละคนแต่งองค์ทรงเครื่องงามวิจิตรประหนึ่งตัวละครในหนังจักรๆ วงศ์ๆ

หญิงสาวหันซ้ายแลขวาหากล้องแอบถ่าย เชื่อว่าตนเองจะต้องถูกถล่มแก๊งเพื่อออกรายการโทรทัศน์รายการใดรายการหนึ่งแน่ แต่เมื่อพยายามพ่งหาลวดสลิงด้านหลังของผู้หญิงแปลกหน้าทั้งสี่ เธอก็ต้องตกใจเป็นคำรบสอง

ไม่มีลวดสลิงเลยสักเส้นเดียว...ทุกสิ่งแปลกพิสดารจนน่าหัวใจ...

“พวกเธอเป็นใคร ลงทุนแต่งตัวกันขนาดนี้ไม่เวิร์กหรอก บอกฉันมาดีกว่าว่าใครจ้างลิกหลงโรงอย่างพวกเธอมาแก๊งฉัน ถ้าไม่บอก ฉันจะเรียกตำรวจมาจับเดี๋ยวนี้เลย!” ลัคน์ลลิตขึ้นเสียงวางอำนาจตามความเคยชิน แต่สิ่งที่ได้ยินก็คือ

“ข้อเสียประการที่สาม ซอบวางอำนาจ ถูกต้องจริงๆ ด้วย”

“แถมยังหลงตัวเองอย่างหน้ามิดตามัวอีกต่างหาก เมื่อครู่เข้าอ่านความคิดของนางมาหมดแล้ว”

“พวกเธอว่าฉันนั้นระอะ” ลัคน์ลลิตสืบท้าเข้ามาใกล้ด้วยท่าทางเอาเรื่อง นัยน์ตาคู่สวยวาววาบอย่างหูดหงิดจนลึ้มกแล้ว

ลูกไฟเจิดจ้าสว่างขึ้นโดยพลัน ผลักร่างระเหิงให้กระเด็นล้มลงกับพื้นทันที!

หญิงสาวพยายามลุกขึ้นสุดความสามารถ แต่กลับถูกพลังลึกลับตรึงไว้กับที่จนขยับเขยื้อนไม่ได้ แถมยังเจ็บไปหมดทั้งตัวประหนึ่งร่างกายจะแตกออกเป็นเสี่ยง ขณะที่ผู้หญิงแปลกหน้าซึ่งใส่แว่นตากรอบหนาผิวดึงเพชรวีบบวกกล่าวเสียงทรงอำนาจ

“ถึงเวลาที่เราต้องให้บทเรียนแก่นางเสียที นับจากนี้ไปนางจะได้อยู่ในโลกแห่งความจริงซึ่งนางไม่เคยสัมผัสมาก่อน... ในเมื่อนางรักสวयรักงามนัก ข้าขอสาปให้นางกลายเป็นนกหงส์หยกในเวลากลางคืนและเป็นมนุษย์ในเวลากลางวัน จนกว่าสมองของนางจะอัดแน่นด้วยเรื่องที่มีประโยชน์ นอกเหนือไปจากความงามของนางเองในระดับที่ข้าพึงพอใจ”

“จนกว่ากราฟความดีของนางจะเพิ่มขึ้นสูงกว่าความไม่ใช่น้อยสองเท่า” หญิงคนที่สองเสริม ตามด้วยคนต่อมา

“และจนกว่านางจะได้รับจุมพิตจากชายซึ่งนางรักยิ่งกว่าชีวิตของนางเอง” ผู้หญิงทั้งสามผินหน้าไปยังสตรีคนที่สี่ซึ่งงามล้ำที่สุด เธอผู้นั้นมองลึกลับลึลิตด้วยสายตาเศร้าสร้อย แล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“นั่นคือคำสาปทั้งหมดที่นางมนุษย์ผู้นี้ควรได้รับ”

เมื่อการสนทนาจบลง หญิงสาวก็ต้องเบิ่งตาก้าง มองกลุ่มคนตรงหน้าซึ่งโบกไม้ที่ปลายยอดมีดาวพราระยับประดับอยู่ แล้วขี้นมายังร่างของตน

พลันลูกไฟดวงโตพุ่งเข้ามาหา

เสียงนกหงส์หยกในกรงร้องเซ็งแซ่ บ้างก็ตีปีกพึบๆ จนขนสีสดลอยพลิวจากลำตัว

หญิงสาวรู้สึกเสียขวัญอย่างถึงที่สุด เธออยากหนีไปให้ไกล ขาทั้งสองกลับหมดเรี่ยวแรง ลิ่งเดียวที่รับรู้คือความคลื่นเหียนราวกับถูกเหวี่ยงกลางพายุหมุน

ไฟเรืองโรจน์พลันหายวับ เหลือเพียงความมืดมิดอันน่ากลัว

ดวงตาสุกใสเต็มไปด้วยความพรั่นพรึง ผู้หญิงสี่คนหายไปแล้วราวกับไม่เคยมีพวกเธอมาก่อน ทว่าเสียงทรงอำนาจยังดังก้องอยู่ในหู ประสานกับ

เสียงร้องนำรำคาญของนกหงส์หยกในกรงอย่างไม่มีวันจบสิ้น

ผู้คนในงานเคลื่อนไหวอีกครั้งเรียกความสนใจคืนสู่ไฮโซสาว แสงแฟลชชูบวบ ก่อนเลือนหายไปพร้อมอาคารสูงของกองทัพช่างภาพ เธอแปลกใจที่พวกเขาช่างสูงราวกับยักษ์ปักหลั่นจนต้องแหงนคอมอง

“อ้าว! คุณนิวตีหายไปไหนแล้วล่ะ” ช่างภาพหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างขึงใจ

“นั่นสิ เมื่อกี้เธอยังอยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรือ” เพื่อนร่วมอาชีพอีกคนหันซ้ายขวาเล็ก ๆ

“สงสัยจะทำอะไรตามใจตัวเองอีกนั่นแหละ จำไม่ได้หรือที่เธอเคยวินแตกงานแทบล่ม เพราะไม่พอใจจากหลังซึ่งไม่เข้ากับชุดตัวเองนะ หนนี้ก็คงไม่พอใจอะไรอีกนั่นแหละ” นักข่าวหญิงซึ่งยืนถือสมุดจดอยู่ด้านข้างเตือนความจำ ทุกคนในที่นั้นพยักหน้าหงึกๆ

“ไม่จริงนะ ฉันอยู่นี่ แล้วฉันก็ได้วันซะหน่อย!” ลัลน์ลลิตร็องเรียกพยายามคลี่ยิ้ม โปสท่าด้วยความมั่นใจ ร่างกายกลับตืดขัดเหมือนไม่ใช่คนเดิม

“อย่าไปสนใจเลย แค่นี้ที่คุณนิวตีอยู่บนเวทีก็พอแล้วละ ไปถ่ายนางแบบคนอื่นที่พร้อมให้เราถ่ายรูปดีกว่า เสียเวลารอเปล่าๆ” ช่างภาพวัยกลางคนเสนอทุกคนเห็นด้วยพร้อมกันมุ่งไปหาสาวไฮโซหน้าใหม่ซึ่งกำลังเป็นที่สนใจ

“เอ๊ะ! พวกคุณทำแบบนี้กับฉันได้อย่างไร” สาวสังคมสุดเก๋ขึ้นเสียงอย่างหงุดหงิด ไม่มีใครหันกลับมาแม้แต่คนเดียว ความโกรธจึงยิ่งทวี “นี่! ฉันคือลัลน์ลลิตนะ ผู้หญิงสวยที่สุดในโลก จัดอันดับโดยนิตยสารบิกบีเอ็มสามเล่มในเวลาห้าปีซ้อน ยายเด็กปากไม่ลั่นกลั่นนั่นน้ามคนนั้นสวยสู้ฉันไม่ได้หรอก”

หญิงสาวไล่ตามทุกคนไปด้วยอาการหัวเสีย ไม่เคยมีใครหันหลังให้ ผู้หญิงเพอร์เฟกต์เยี่ยงเธอมาก่อน ลืมสนใจว่ามุมมองของสิ่งต่างๆ รอบกายเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ

ตอนนี้เองที่หญิงสาวเห็นเจ้าของห้องเดียวกับเจ้าของร้านเพชรซึ่งเชิญตนมาเป็นดาวเด่นของงาน จึงตัดสินใจปรีเข้าไปฟ้อง มั่นใจว่าทั้งสองจะต้องเข้าข้างแน่นอน

สิ่งที่ได้ยื่นกลับทำให้ลัลณ์ลลิตต้องชะงัก

“ค่อยยังชั่วนะคะคุณพี่ที่งานของเราจบลงได้ด้วยดี คุณน้องลันแทบตาย กลัวคุณบิวดีคนงามจะวินั้นวินี่จนแพ้นโซว์ล้มไปซะก่อน”

“นั่นสิคะ คุณพี่ละบนไม่รู้จักวัดต่อกี่วัดให้คุณบิวดีไม่ก่อปัญหา ถึงเธอจะสวย รวย และดังกว่าใคร แต่ร้ายเหลือทน ถ้าไม่เพราะเธอเป็นตัวตูดนักข่าวละก็ คุณพี่คงไม่เชิญมาหรอก โชคดีจริงๆ ที่วันนี้เธออารมณ์ดี แม้จะวินินิดๆ เรื่องให้เดินแพ้นกับนกหงส์หยกก็เถอะ”

“ไม่มีใครเหมาะชกับนกหงส์หยกเท่าคุณบิวดีแล้วละค่า สองกระจกทุกสามก้าวชะขนาดนั้น ไม่รู้ว่าในสมองคิดเรื่องอื่นบ้างรีเปล่านอกจากหลงตัวเอง”

เสียงเหล่านี้ทิ่มแทงใจลัลณ์ลลิตจนคว้นแทบออกหู

สิ่งที่ทำได้ก็คือกริดเสียงแหลมอย่างโกรธเกรี้ยว แล้วโถมร่างเข้าไปใส่พวกหน้าไหว้หลังหลอกด้วยความเจ็บใจ แต่เรี่ยวแรงของหญิงสาวที่ควรทำให้หนึ่งในสองล้มกันกระแทกได้ กลับเป็นเพียงให้อีกฝ่ายสะดุ้งเท่านั้น

ดีไซเนอร์สาวประเภทสองแพดร้องเสียงดังด้วยความสึมตัว เจ้าของร้านเพชรเองก็กริดกราดพร้อมกับบัตร่างของลัลณ์ลลิตให้ลอยกระเด็น

หญิงสาวไม่ยอมแพ้ โผกลับไปหาอย่างสึมเจ็บ ใช้ทั้งปากทั้งแขนต่อตีทั้งสองสุดแรงเกิดด้วยความกราดเกรี้ยว และเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกำคัญประกายเพชรจากลำคออวบซึ่งส่องเข้าตา

เธอตัดสินใจเลือกที่จะปรีเข้ากัดกระชากสร้อยเส้นที่เห็นจนขาดผึง

ไข่มุกที่ร้อยสลับเพชรกระเด็นไปทั่วบริเวณจนสาวใหญ่ต้องรีบคลานหาอย่างวุ่นวาย เสียงอึกที่กดังไปทั่วงานแพ้นโซว์แห่งปี ช่างภาพกรูกันมาถ่ายรูปจนแสงแฟลชวูบวบบยิ่งกว่าทุกครั้ง

ชายฉกรรจ์นับสิบวิ่งตรงมาพร้อมกับสวิงอันโต ดวงตาทุกคู่มุ่งมาที่เธอ อย่างมุ่งร้าย

หญิงสาวปรารถนาจะจัดการทุกคนเรียงตัวให้รู้ฤทธิ์เดชของตน แต่ ทันใดนั้นก็มึนเสียงหวานอันลึกลับดังขึ้นและบอกเธอให้หนีไปจากตรงนั้น

ลัลน์ลลิตตัดสินใจผละออกจากดีไซเนอร์สาวเทียมที่ยังพยายามตบตี มาไม่หยุด แล้วหันไปหาแสงระยิบระยับสีทองอร่ามซึ่งปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

...รู้สึกถึงความอุ่นใจจนต้องตามมันไปทั้งที่ไม่ใช่วิสัยเธอที่จะรับฟังใคร

ครั้นเหลียวกลับไปมองด้านหลัง หญิงสาวก็หัวเราะสะใจเมื่อเห็น ดีไซเนอร์คนดังติดดินอยู่กับที่พร้อมหัวไขดาวปราศจากวิกปิดบัง ขณะที่สาวใหญ่อีกนางยังคงคลานคลุกฝุ่นหาอัญมณีซึ่งหล่นกระจาย โดยมีกองทัพช่างภาพรัวชัตเตอร์จนมือเป็นระวิง

อย่างน้อยเธอก็ได้แก้แค้นพอกหมอกพอกมคอแล้ว แพชั่นโชว์ครั้งนี้ จะต้องดังระเบิดสมใจคนจัดแน่นอน

แต่จะดังในทางไหน...ลัลน์ลลิตเหยียดยิ้ม...มันไม่ใช่กิจของเธอ

๒

ลัลณ์ลลิตหยุดพักใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งในลานจอดรถหน้าโรงแรม เธอเหนื่อยจนหอบแฮกหลังลัดเลาะตามแสงสีทองไปทั่วจวนหนีพ้นกลุ่มชายฉกรรจ์หน้าโหดได้เฉียดฉิว

หญิงสาวไม่เข้าใจว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกับตนเอง ชูๆ เธอก็ถูกล่อล่ารวกับอาชญากรซึ่งทางการหมายหัว แถมยังได้ยินคำนิทาจากพวกหน้าไหว้หลังหลอกในสังคมถึงสองกลุ่มพร้อมกัน ทั้งที่คนเหล่านั้นเคยพินอบพิเทาตนยิ่งกว่าสุนัขประจบเจ้านายเสียอีก

ลัลณ์ลลิตยกไหล่ไม่แคร์ คนสวยเพียบพร้อมอย่างคุณบิวตี้ ไม่เห็นต้องสนใจใครหน้าไหน มีเพียงพวกเสียดสีขี้จิกฉาเท่านั้นแหละที่ไม่ชอบเธอ

ไฮโซสาวยิ้มกริ่ม เยื้องกรายด้วยท่วงท่านางพญาเหมือนที่เคยทำ เธอโน้มหน้าเพียงเล็กน้อยเพราะกลัวหัวคิ้วยับย่นก่อนวัยเมื่อรู้สึกว่าร่ากายไม่เหมือนเดิมราวกับก้าวแต่ละก้าวสั้นลง แทนที่จะเดินตัวตรงหน้าเซตได้ดังเคย

หญิงสาวไม่ทันคิดหาคำตอบ เพราะเหลือบไปเห็นผู้ช่วยส่วนตัวและช่างวิดีโอยืนชะเง้อรออยู่หน้าทางเข้าอาคารของโรงแรม

เธอจะเซ็ดหน้าขึ้นรถกลับบ้านเหมือนไม่มีเรื่องบ่าอกเกิดขึ้นในวันนี้ หญิงสาวตรงเข้าไปหาคนทั้งสองด้วยท่าทางวางอำนาจเหมือนคนที่ทำเป็นปกติ แต่ไม่มีที่ท่าว่าพวกเขาจะเห็น

ก่อนสาวไฮโซจะเอ่ยอะไรก็อย่าคาดหูที่ไม่คิดจะได้ยินกลับดังขึ้นอีกครั้ง หนนี้มาจากปากของคนใกล้ชิดเธอเอง!

“ฉันเมื่อขยายคุณนิวตี้ซะมัด หายไปไหนก็ไม่รู้ เอาแต่ใจตัวเองอย่างนี้ ทุกที” ผู้ช่วยสาวบ่นด้วยใบหน้าหงุดหงิด

“ทนหน่อยเถอะน่า ยังไงคุณนิวตี้ก็ให้เงินเยอะกว่าใคร ถือว่าทำเพื่อเงินแล้วกัน” ช่างภาพหนุ่มที่ฟุ้งตำแหน่งคนขับรถปลอม

“เพราะเงินนะสิ ฉันถึงยังทน คนอะไรไม่รู้เอาแต่ใจแถมยังบ้าอำนาจ ใช้งานฉันอย่างกับทาสในเรือนเบี้ย พี่เองก็เบื่อเหมือนกันแหละ ฉันรู้นะ”

“เบื่อนะสิ ฉันอุตส่าห์เรียนจบปริญญาตรีด้านการถ่ายภาพ กลับมาให้ขับรถกับถ่ายวิดีโอ แต่ที่แย่สุดๆ ก็คือการต้องถูกนั่งคุณนิวตี้โขกสับ ทำอะไรก็ไม่เคยถูกใจแม่เจ้าประคุณซะที ฉันแทบกระอักเลือดตายอยู่แล้ว”

“อยากรู้หนักว่าอย่างนั่งคุณนิวตี้ ใครจะเอาไปทำเมีย ผู้ชายก็คนต่อก็คคน มาจับก็ทนความเอาแต่ใจของเธอไม่ไหว แค่อวยอย่างเดียวมันไม่พอหรอก ฉันเองยังไม่อยากอยู่ใกล้เลย”

“ฉันก็เหมือนกัน ที่แรกก็ดีใจหรอกนะที่ได้ทำงานกับเจ้านายที่สวยอย่างกับนางฟ้า แต่ที่จริงแล้ว...นั่งแม่มัดซัดๆ!”

ไม่ต้องรอให้คนทั้งสองพาล่มมากไปกว่านี้ ลัลณ์ลิตตะเบ็งเสียง เกรี้ยวกราด

“ไม่อยากจะอยู่กับฉันก็ไม่ต้องอยู่ ฉันไล่พวกเธอออก ออกไปเดี๋ยวนี้เลย ไอ้พวกทรยศ!”

สองหนุ่มสาวชายตามองมาด้วยใบหน้างัน แล้วรีบยกมือปิดป้องอย่างรังเกียจเมื่อลัลณ์ลิตตะปราดเข้าไปใส่ทั้งคู่ด้วยอาการฉุนเฉียว

“เฮ้ย! ไปให้พ้นนะไอ้คนบ้า” ชายหนุ่มสะบัดร่างน้อยจนลอยกระเด็น

“นกเนิกที่โหนยะ ฉันท์จับนะ!” หญิงสาวตะโกนใส่
ตอนนั้นเองที่กลุ่มชายฉกรรจ์ซึ่งเธอเพิ่งหนีพ้นไล่ตามมาทันพร้อมสวิง
ในมือ

“ไอ้กนันั้นมันอยู่ตรงไหน จับมันเร็ว!”

“นกอีกแล้วจันระอะ...” ลัลน์ลลิตหันหน้าเล็กน้อยมองหาคนที่ทุกคนพูด
ถึงอย่างไม่เข้าใจ เพราะสายตาทุกุ่พุ่งตรงมายังตน

อีกครั้งที่ประกายทองคำเรืองรองในอากาศ หญิงสาวรีบโผล่ตามโดย
ไม่ต้องคิด เธอเพิ่งสังเกตเป็นหนแรกว่าร่างของตนลอยสูงขึ้นเหนือทุกคนใน
ที่นั่น

ดวงตาเคร่งเครียดเหลือบมองผนังของโรงแรมซึ่งทำด้วยกระจกเงา
โดยบังเอิญ ก่อนเบิกตากว้างเมื่อเห็นเงาที่สะท้อนออกมา!

นานที่ชั่วโงมก็สุดจะรู้ ยามนกหงส์หยกสีเขียวสลบเหลือองบินลอด
ช่องหน้าต่างซึ่งแง้มไว้ในยามค่ำคืน ไฟในห้องถูกเปิดทิ้งไว้เพียงสลัว ส่งให้
เห็นห้องแต่งตัวขนาดใหญ่รายล้อมด้วยกระจกเงาเหมือนที่เจ้าของห้องชื่นชอบ
นักหนา

ลัลน์ลลิตปราดไปยังกระจกด้วยความหวังเต็มเปี่ยมว่าภาพซึ่งเธอเห็น
ครั้งนี้จะแตกต่างจากฝันร้ายในโรงแรม

“ไม่มีความผิดแถมเลยสักนิด...ฝันร้ายยังคงหลอกหลอนไม่จบสิ้น!

ภาพที่เห็นเป็นเพียงนกหงส์หยกตัวหนึ่ง หากใช้ผู้หญิงสวยเลิศไม่มีใคร
เทียบดังที่หญิงสาวภาคภูมิใจมาตลอดชีวิต

เธอลองขยับแขนขาพลางจ้องนกในกระจกอย่างจับผิด ไม่ว่าจะทำท่าใด
นกตัวเดิมก็แสดงท่าทางเดียวกันทุกครั้งไป

ลัลน์ลลิตก้มมองมือสั่นเทาด้วยความหวุ่นวิตก เลือดในกายเย็นเฉียบ
เมื่อเห็นปีกสีเขียวปนเหลืองแซมลวดลายสีเทาเข้มแทนที่จะเป็นนิ้วเรียวยาว
ไบหน้าซึ่งเคยงามพริ้งจนทุกคนต้องเหลียวมองถูกแทนที่ด้วยศีรษะกลมมน

สี่เหลี่ยมกับจะงอยปากแหลมเพี้ยวราวกับตัวตลก รูปร่างเพอร์เฟกต์ยิ่งกว่า
นางงามจักรวาลกลับกลายเป็นร่างเล็กป้อมของสัตว์หน้าคนซึ่งหญิงสาวชะแวง
ไม่...มันต้องไม่เป็นความจริง ใครสักคนต้องเล่นตลกกับเธอแน่
หรือไม่...เธอก็ฝันร้าย...

ใช่แล้ว! เธอกำลังฝันร้ายอยู่อย่างแน่นอน

ลัลน์ลลิตคือผู้หญิงสวยที่ใครๆ ชื่นชม ไม่มีทางที่เธอจะกลายเป็น
นกหงส์หยกไปได้ และไม่มีวันที่เธอจะถูกนินทาหลังเป็นอันขาด!

ตลอดชีวิตหญิงสาวได้ยินเพียงคำสรรเสริญเท่านั้น เริ่มจากบิดามารดา
ซึ่งทะนุถนอมและเทิดทูนเธอราวกับเป็นเจ้าของหญิงน้อย พวกท่านมีลูกตอนอายุ
มากแล้วหลังใช้วิธีทางการแพทย์ช่วยอยู่หลายปีกว่าจะสำเร็จ ลัลน์ลลิตจึงนำ
ความปราโมทย์มาให้ทั้งสองอย่างหาได้เปรียบ

พวกเขาตั้งชื่อลูกสาวว่า 'ลัลน์ลลิต' ซึ่งแปลว่าสาวสวย และให้ชื่อเล่นว่า
'บิวตี้' เพื่อตอกย้ำความงามล้ำเลิศที่พ่อแม่ภาคภูมิใจ

ไม่มีข่าวของใจซึ่งเธอต้องการแล้วไม่ได้ เช่นเดียวกับไม่เคยมีคำตำหนิ
ใดให้หญิงสาวได้ยิน

แม้พ่อแม่ไม่มีเวลาให้รักเพราะต้องทำงานตั้งแต่เช้าจดค่ำ ทั้งสอง
ก็สรรหาของขวัญเลิศหรูมาทดแทนเวลาที่เสียไปให้ลูกน้อยเสมอ ทั้งยังจ้าง
สาวใช้ให้คอยปรนนิบัติดูแลเจ้าหญิงน้อยอย่างไม่ขาดตกบกพร่องในคฤหาสน์
ใหญ่โตราวกับปราสาทราชวัง

ครั้งลัลน์ลลิตเติบโตจนรู้ความ บิดามารดาไม่รอช้าที่จะพาบุตรสาวคน
สวยไปอวดโฉม ความน่ารักสะกดตาของเด็กน้อยดึงดูดให้ใครต่อใครพากัน
ชื่นชม จนเป็นเรื่องปกติของเธอที่จะได้ยินคำเยินยอจนเป็นเสมือนอาหาร
ประจำวันไปเสียแล้ว

แต่ทำไมเล่า...เพียงแค่มองก็ขำโหม่งเท่านั้น หญิงสาวกลับได้ยินสิ่งซึ่ง
แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง...

ต้องเป็นเพราะผู้หญิงแต่งตัวประหลาดสี่คนนั้นแน่!

ลัลน์ลลิตไม่อยากยอมรับความจริงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นช่างพิสดารราวกับอยู่ในฉากหนังแฟนตาซีไม่มีผิด เสียงลึกลับกับประกายทองแจ่มจรัสซึ่งคอยนำทางในยามคับขันอีกด้วยเล่า

มันคืออะไรกันแน่?

อีกครั้งที่ข้อสันนิษฐานเดียวซึ่งช่วยบรรเทาความรุ่มร้อนในใจผุดขึ้นในสมอง... เธอกำลังฝัน เมื่อนอนหลับและตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ทุกสิ่งจะกลับสู่สภาพเดิมเช่นที่มันเคยเป็น

หงส์หยกตัวน้อยผลจากกระจกบานโต แล้วบินมุ่งหน้าลอดเข้าไปในประตูห้องนอนซึ่งถูกแง้มไว้ เธอโผล่ลงบนเตียงกว้างใหญ่ ชุกชบลงกับผ้าปูที่นอนเย็นเยียบด้วยความอ้างว้างจับใจ

ล่านึกสุดท้ายของลัลน์ลลิตก่อนเข้าสู่ห้วงนิทราคือความหวังเปี่ยมล้นว่าฝันร้ายจะจบลงเมื่อเธอตื่นขึ้นมาในวันพรุ่งนี้

โชคไม่ดีที่ฝันร้ายยังไม่จบ...

ลัลน์ลลิตเกือบกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจอยู่แล้วถ้าไม่เห็นชนกสีสดตัดกับผ้าปูที่นอนเข้าเสียดก่อน

หญิงสาวรีบเขยี่ยมันทิ้งด้วยความรังเกียจระคนหวาดหวั่น เธอพยายามหาเหตุผลว่าชนกเส้นนั้นอาจติดมากับชุดราตรีหรูซึ่งตนสวมใส่

ร่างอชกรกลับเปลือยเปล่า ไม่มีเสื้อผ้าติดกายแม้แต่ชิ้นเดียว ทั้งที่เธอไม่เคยปล่อยให้บปล่อยตัวจนนอนเปลือยกายโล่งใจงั้น

ร้ายไปกว่านั้นเมื่อสาวใช้ตื่นห้องทำท่าตกใจยามเห็นเจ้านายนั่งกอดผ้าห่มเหมือนเด็กหลงทางอยู่บนเตียง หญิงสาวจึงได้รู้ว่าทุกคนในบ้านตามหาตนให้ควักหลังหายตัวไปจากงานแฟชั่นโชว์อย่างไร้ร่องรอยและวางแผนจะแจ้งตำรวจในไม่ช้า

ความน่ากลัวของฝันร้ายกลับมาหลอกหลอนอีกครา ลัลน์ลลิตเห็นคอลัมน์ซุบซิบในหนังสือพิมพ์หลายฉบับที่ต่างพูดถึงงานแฟชั่นโชว์ซึ่งกลาย

เป็นงานละครสัตว์ หลังนกหงส์หยกตัวหนึ่งป่วยงานจนพังยับไม่เป็นชิ้นดี

ไฉนจึงบังเอิญขนาดนี้...บังเอิญจนเหมือนความฝันของเธอไม่มีผิด!

ความพร้นพรียงของหญิงสาวแสดงออกมาในรูปของความโกรธ คนซึ่งต้องรับเคราะห์ในวันนี้จึงเป็นผู้ช่วยสาวและช่างภาพหนุ่มที่รีบมาประจบสอพลอด้วยท่าทางห่วงใยจนออกนอกหน้า

ลัคน์ลลิตไม่รอช้าที่จะไล่คนหน้าไหว้หลังหลอกทั้งสองออกอย่างไม่ไยดี แม้สองหนุ่มสาวจะอ้อนวอนขอร้องเพียงใด เธอก็ไม่ใจอ่อน ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นแค่ฝันร้าย หญิงสาวไม่มีวันทนมองหน้าผู้ทำทั้งสองตัวอีกต่อไป

ไฮโซคนดังเซิดคางสูงขึ้นไปไม่แม้แต่จะเหลียวแลอดีตคนสนิทซึ่งคอตกจากไปเพราะสูญเสียรายได้มหาศาลกะทันหัน หญิงสาวนั่งลงให้ช่างประจำตัวเสริมสวยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หวังว่าชั้นตอนประทีนโฉมอันยาวนานจะช่วยบรรเทาความกลัดกลุ้มได้เช่นทุกครั้ง

หลายชั่วโมงผ่านไปจนถึงเวลาเย็นยากว่าลัคน์ลลิตจะรู้สึกดีขึ้น หญิงสาวหม่นซำยขาวส่องกระจก สลับกับมองภาพวาดและรูปถ่ายของตนในกรอบทองอร่ามที่ประดับประดาเต็มฝาผนังของห้องแกลเลอรีซึ่งเธอสั่งให้สร้างเป็นพิเศษเพื่อโชว์ภาพของตนโดยเฉพาะ

เสียงรถคันหนึ่งแล่นเข้ามา ตามด้วยเสียงของผู้มาใหม่ซึ่งดังโหวกเหวกตั้งแต่หน้าบ้านจนกระทั่งเข้ามาถึงแกลเลอรีที่เจ้าของบ้านรออยู่

“หนูบิวตี้ หนูปลอดภัยดีหรือลูก ทำไมไม่มีใครบอกน้ำลึกคนว่าหนูหายตัวไปจากงานแฟชั่นโชว์ น้ำเพิ่งรู้เมื่อก็ตอนแม่ผู้ช่วยที่หนูเพิ่งไล่ออกโทร. ไปบอก เกิดอะไรขึ้นหรือ” กรเทพ น้องชายแท้ๆ ของมารดาผู้ล่วงลับปราดเข้ามาในห้อง กวาดตามองหลานสาวด้วยความห่วงใย

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะน้ากร บิวตี้แค่เจอเพื่อนเก่าก็เลยไปหาเขา แต่คนอื่นตกใจไปก่อนเท่านั้นเองค่ะ” ลัคน์ลลิตยิ้มจืดเจี๊ยนหลังยกมือไหว้อย่างซดซ้อยราวกับนางสาวไทย

“ทีหลังถ้าหนูเจอเพื่อนเก่าอีก ก็ควรบอกคนของหนูไว้สิลูก น้ำเป็นห่วง

นะ รุ้ม้ย” ชายชราดำหน้าที่หนึ่งที่น่าอึ้งครั้งเขาจะกล้าทำกับหลานสาว “ว่าแต่ว่า
ทำไมหนูถึงไล่สองคนที่นำหามาให้ออกล่ะ พวกเขทำงานดีออกนะ”

“ฮึ! หนูห้าพวกนั้นยังมีหน้าโทร. ไปฟ้องน้ากรอีกหรือคะ” หญิงสาว
เบ้าปากอย่างไม่สบอารมณ์

“พวกเขาเป็นคนที่นำหามาให้ เป็นธรรมดาที่เขาต้องรายงานหน้าและ
ลูก พวกนั้นทำอะไรผิดตั้งหรือ”

“บิวตี้เกลียดคนหน้าไหว้หลังหลอกคะ ต่อหน้าทำเป็นประจบสอพลอ
แต่ลับหลังกลับมาแวงกัด แค้ไล่ออกก็ตีถมไปแล้วนะคะ พวกนั้นน่าจะโดน
มากกว่านี้ด้วยซ้ำ” ลัลน์ลลิตกล่าวด้วยท่าทางเช่นเขี้ยว

กรเทพทำท่าเหมือนจะชักใช้ต่อ สุดท้ายก็เปลี่ยนใจ “เอาเถอะ ถ้านั้น
น่าจะให้ฝ่ายบุคคลที่บริษัทหาคนมาแทนก็แล้วกัน”

“ขอบคุณคะน้ากร” เจ้าของโบหน้าเจดฉันยิ้มกว้าง รู้ดีว่าผู้เป็นน้ายอม
ตามใจตนเหมือนเคย หญิงสาวผายมือเชิญเขานั่งบนโซฟาพหุลักษณ์แพงระยับ
รอสาวใช้นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟจนเสร็จ จึงเอ่ยต่อ

“น้ากรมาที่นี้เพียงเพื่อดูว่าบิวตี้ปลอดภัยมั๊ย เท่านั้นหรือคะ”

“น้าอยากคุยกับหนูเรื่องเสื้อผ้าแบรนด์ใหม่ของบริษัทเราจะทำนะลิ”
กรเทพทำหน้าเคร่ง

“เรามีเสื้อผ้าตั้งหลายสิบแบรนด์แล้วนี่คะ” ลัลน์ลลิตเล็กคิ้วมองชายชรา
ซึ่งกำลังดึงแฟ้มเล่มโตออกมาจากกระเป๋าเอกสาร ก่อนวางมันบนโต๊ะสีขาว
ขลิบทองอย่างเอาการเอางาน

แม้หญิงสาวไม่ค่อยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบริษัทยักษ์ใหญ่ผู้ผลิตและ
จำหน่ายเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายแถวหน้าของประเทศ ซึ่งก่อตั้งโดยบิดาของเธอ
กับธนา เพื่อนรักที่คบหากันมายาวนาน แต่ลัลน์ลลิตพอรู้ว่าบริษัทธนบวร
อันเป็นขุมเงินขุมทองมีผลิตภัณฑ์อะไรบ้าง เพราะได้มรดกเป็นหุ้นจำนวนมาก
พร้อมตำแหน่งประธานควบคู่กับธนา ส่วนกรเทพเป็นรองประธาน คอยดูแล
เรื่องการผลิตซึ่งพี่เขยผู้ล่วงลับเคยรับผิดชอบ ทั้งยังได้รับมอบอำนาจให้

ประชุมแทนหลานสาวซึ่งไม่สนใจเรื่องธุรกิจ

“ใช้จ๊ะ แต่น้ำอยากตั้งแบรนด์เสื้อผ้าสำหรับผู้หญิงที่หรูหราขึ้นและเหมาะสำหรับสวมใส่ไปงานใหญ่ๆ จนถึงปาร์ตี้เล็กๆ น้ำเลยตั้งชื่อแบรนด์นี้ว่า ลาโบเต้ (La Beauté) เพื่อแสดงถึงความสวยของหญิงสาวที่จะสวมใส่”
กรเทพยื่นภาพสเกตช์ชุดที่ดีไซน์เนอร์ของบริษัทออกแบบ

“ดูเหมือนว่าน้ำกรเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนี่คะ” เธอเปรยอย่างรู้ดี ครั้งนี้ก็คงเหมือนทุกหนที่กรเทพมาเพียงเพื่อต้องการลายเซ็นอนุมัติของเธอในเอกสารเท่านั้น

หลายคนเตือนให้ลัลณ์ลลิตระวังชายชรา แต่หญิงสาวไม่เคยใส่ใจ ในโลกนี้คนที่เธอไวใจได้มีเพียงกรเทพเท่านั้น ไม่เช่นนั้นบิดามารดาคงไม่ทำพินัยกรรมมอบหมายให้เขาดูแลทุกสิ่งทุกอย่างแทนครอบครัวจนกระทั่งเธอบรรลุนิติภาวะหรอก

“น้ำอยากให้หนูช่วยออกความเห็นในฐานะประธาน ธีภพเองก็เห็นด้วยกับน้ำแล้ว หนูบิวตี้คงรู้ซึ้งกว่าพี่ธนาเพิ่งมอบตำแหน่งประธานบริษัทคู่กับหนูเมื่อไม่กี่อาทิตย์นี้เอง แกรมเขายังได้รับการเสนอชื่อเป็นนักธุรกิจดีเด่นของปีนี้อีก เรียกว่าเป็นคนรุ่นใหม่ไฟแรงที่ทุกคนในบริษัทชื่นชมกันทีเดียว”

ลัลณ์ลลิตลอบเบ้าปากเมื่อได้ยินชื่อชายหนุ่มซึ่งกรเทพเพิ่งสรรเสริญสรรพคุณ สำหรับเธอ ผู้ชายคนนี้เป็นเพียงตาที่มแส่นเข็มเขยและคงแก่เรียนเท่านั้น เขาอายุมากกว่าเธอถึงหกปี พ่อแม่บังคับให้เรียกเขาว่า ‘พี่ตี๋’ แต่หญิงสาวไม่เคยเห็นเขาเป็นพี่และมักแอบเรียก ‘อิตาแวนธีภพ’ อยู่ในใจด้วยความหมั่นไส้

เธอไม่ได้เจอธีภพมานานแล้วเพราะไม่เคยเข้าประชุมบริษัท รู้เพียงชายหนุ่มเข้ามาดูแลด้านการตลาดและทำงานแทนธนาในช่วงหลายปีที่ผ่านมานานี่อิตาแวนธีภพคงหมกมุ่นกับงานจนแก่หง่าเป็นอาเสียฟงโลเป็นแน่

แต่เน็กภาพคู่ปรับเก่ากลายเป็นเสียฟงพลี่ยสวมแว่นหนาเตอะ ลัลณ์ลลิตก็อยากหัวเราะให้ก้องฟ้า

ลมน้ำหน้าอิตาบ้าที่สนใจแค่ตำรับตำราจนไม่แม้แต่จะชายตามองสาวน้อยคนสวยอย่างเธอ จะหมั่นไส้ก็แต่เพียงผู้ชายเฒ่าแบบเขาได้รับการเสนอชื่อเป็นนักธุรกิจดีเด่นไปได้อย่างไร

“หนูบิวตี้...หนูบิวตี้!”

ลัลน์ลลิตสะตุงโหยงอย่างได้สติเมื่อได้ยินชายชราเรียกชื่อตัวเอง หึงสาวเยื่อนยิ้มกลมเกลื่อน นึกตำหนิตาที่มริภพที่ทำให้เธอหลุดอาการเช่นนี้ ยืนอยู่คนเดียวจนลึมสวาย

“เป็นอะไรไปรีเปลา หน้าเรียกตั้งนาน หนูก็ไม่ได้ยิน” กรเทพเพ่งมองหลานสาวด้วยความเป็นห่วง

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ บิวตี้แค่กำลังคิดถึงแบรนดี้ใหม่ของน้ำกรอยู่ไงคะ” ลัลน์ลลิตแสร้งกรีดนิ้วหีบรูปสเกตซ์ขึ้นมาดู “บิวตี้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับแบรนดี้ของน้ำกรหรอกค่ะ แต่แบบเสื้อพวกนี้ดูเป็นผู้ใหญ่เกินไป ชุดราตรียาวถึงจะสวยจริงแต่ใช้ได้น้อย น้ำกรน่าจะให้ดีไซน์เนอร์ออกแบบชุดกึ่งยาวกึ่งสั้น หรือไม่ก็ชุดสั้นไปเลยให้ดูเป็นผู้หญิงและไม่เป็นทางการเกินไป สาววัยรุ่นและวัยเริ่มทำงานจะได้ใส่ได้ด้วยไงคะ หรือไม่...ตัดเป็นกางเกงเก๋ๆ ก็สวยไปอีกแบบนะค่ะ”

หึงสาวอธิบายคล่องแคล่วสมกับเป็นเจ้าของแห่งความงามและเป็นเจ้าของดีกรีทางแฟชั่นดีไซน์จากประเทศอังกฤษ แม้ไม่เคยใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาออกแบบเสื้อผ้าให้คนอื่นนอกจากตนเองก็ตาม

“หนูน่าจะไปทำงานที่บริษัทให้เป็นเรื่องเป็นราวเสียทีนะลูก บางทีหนูอาจจะบอกพวกดีไซน์เนอร์ได้ดีกว่าน้ำเสียอีก” ชายชราเอ่ยด้วยประโยคที่เขาเคยพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่หลานสาวเรียนจบ

“อย่าเลยคะน้ำกร บิวตี้ไม่เหมาะกับงานบริษัทหรอกค่ะ” ลัลน์ลลิตปฏิเสธเหมือนเคย

สองน้ำหลานหรือเรื่องแบบเสื้อกันอีกพักใหญ่จนกระทั่งดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลง ความเย็นเยือกเลื่อนไล่ผิวขาวฟ่องของหึงสาวจนชนลูกชู้

ไฟ้อตโน้มนั้ตีในบ้่านสว่างพริ้บประจูดุ้ญญานว้เวลากลางคึ้นกำล้งมาเยื้อนอื่กคั้ง ลั้ล้ลลิตลुकพรวดขึ้น หั้งที่รู้ลึ้กหนาวเห้บ แต่เห้งอื่กกลับแตกพลั้ก ความเจ้บปวดแผ่ซ่านไปทั่วกายจนหญิงสาวต้องกั้ดพ้ันแน่น

“เป็นอะไรไป หนูบิวตี้” กรเทพจับแขนหลานสาว หากกลับถูกสะบัดออกอย่างแรงจนเขาตกใจยิ่งขึ้น

“ขอโทษคะ...แต่... บิวตี้...เห้บอื่ย...อยากพั้กพ้อน...ไปก่อนนะคะ...” ลั้ล้ลลิตยกมือไหว้ด้วยอาการสั้นเทา เดินแกมวิ้งขึ้นชั้นบนไปยังห้องนอนท่ามกลางความตกใจของทุกคนในบ้าน

หญิงสาวกดลิ้อกประตุนั่นหนา โส้เซ่ผ่านกระจกที่รายรอบห้องด้วยความอกสั้นขั้วญแขวนว้ฝั้นร้ายที่พยายามปฏิเสธรอาจเกิดขึ้นอื่กคั้ง

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าอย่างสมบูรณ์เมื่อหญิงสาวลั้มลงหน้ากระจกเงาด้วยอาการหมดแรง นั้ยน์ตาสั้นลั้ล้ลั้ระริกยามเห้ณาพของตนค่อยๆ เล้กลงผิวเกลั้ยงেলাถูกแทนที่ด้วยขนลั้สว้ยจนไม่เหลือที่ว่าง เล้ือฝ้าค่อยๆ หลุดออกจากร่างระหง ก่อณาพในกระจกจะมีเพียงนกหงส์หยกซึ่งยังตาค้างดูตัวเองอย่างตั้นตระหนก

หงส์หยกตัวน่อยบินเตลิตด้วยความตกใจ ไม่อยากเช้ือว้ลั้ล้ลลิตจะตั้เห้บฝั้นร้ายแสนพิสดารด้วยตาของตนเอง ไม่มีสมมุติฐานใดมาหักล้างอื่กแล้วในเมื่อเธอกลายเป็นนกหงส์หยกไปจริงๆ

ลั้งแรกที่เธอทำหลังได้สติคือไ้บินไปหาญาติผู้ใหญ้เพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในชีวิต ร่างน่อยตรงดิงลอดหน้าต่างออกไปยังห้องซึ่งเพ็งจากมาด้วยอาการขั้วญเสีย

ความอู่ใจที่เห้บกรเทพเปลี่นแปรเป็นความหนาวเห้บจับขั้วหัวใจเมื่อได้ย้ันถ้อยคำซึ่งชายชราพูดกับใครบางคนทางโทรศัพท์

“พวกเราคิดไ้ว้ไม่ผิด หนูบิวตี้ไม่สนใจเรื่งของบริษั้ทจริงๆ เราควรด้าเนินการตามแผนสองเสียที่...”

แผนสอง...แผนอะไรอย่างนั้นหรือ?!

หงส์หยกตัวกระจิวเขยิบเข้าไปใกล้ขึ้น แบนร่างแอบหลังชายผ้ามาลีทองเข้ากักรอบรูปในแกลเลอรี ทั้งที่เธอไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นสักนิดเดียว

“ดีมาก เอาตามนั้นแหละ อยากรู้จริงๆ ว่าผู้หญิงที่หวังแต่สวยอย่างบิวตี้จะทำยังไงเมื่อรู้ว่าบริษัทที่พ่อเธอสร้างมากับมือ จะไม่ใช่ของเธออีกต่อไป!”

ลัลน์ลลิตผงะหงายอย่างคาดไม่ถึง น้ำเสียงมาดมั่นซึ่งไม่น่าออกจากปากของหน้าชายผู้แสนห่วยใยยังดังกึกก้องจนคนฟังเจ็บร้าวไปถึงหัวใจ

ไม่ต้องการฟังคำพูดบาดใจอีกต่อไป หงส์หยกตัวน้อยกระพือปีกบินหนีรวดเร็วเท่าที่นกตัวหนึ่งจะทำได้ รวากับกลัวถ้อยคำเหล่านั้นจะตามมาหลอกหลอน

ไม่น่าเชื่อว่าบุคคลซึ่งเธอไว้ใจมากที่สุดในชีวิตจะคิดไม่ดีต่อตน ลัลน์ลลิตไม่รู้ว่าใครคือคนซึ่งอยู่ปลายสาย และแผนใดที่คนทั้งสองเตรียมไว้เพื่อยึดบริษัทของบิดา

เพียงแค่วันเท่านั้นหญิงสาวกลับรู้สึกเหมือนสวรรค์ถล่มทลายต่อหน้า ถ้อยคำสรรเสริญและรอยยิ้มชื่นชมของคนรอบข้างกลับกลายเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา แม้แต่ญาติผู้ใหญ่คนเดียวที่เหลือก็หาได้มีความปรารถนาดีต่อเธอไม่

ความอดทนของลัลน์ลลิตขาดฝืนไม่เป็นขิ้นดี นกน้อยกระพือปีกเร็วขึ้นทั้งน้ำตา ทั้งคุณาสน์หลังงามไว้เบื้องหลังโดยไม่คิดหันกลับมา

หงส์หยกตัวจ้อยโผเกาะกิ่งไม้ใหญ่ด้วยความเหนื่อยล้าหลังบินเตลิดจากคุณาสน์ที่พักอาศัยมาตั้งแต่เกิด เธอห่อตัวจนกลมดิกปกป้องตนเองจากสายลมเย็นแห่งรัตติกาล ความมืดมิดรอบด้านทำให้รู้สึกอ้างว้างขึ้นเท่าทวี

โซ่วลัลน์ลลิตไม่เคยสัมผัสความรู้สึกนี้มาก่อน ตรงข้าม...ความว้าวหวู่อยู่คู่กับหญิงสาวตั้งแต่จำความได้ด้วยซ้ำ

แม่นบิดามารดาจะรักบุตรสาวปานชีวา พวกท่านกลับไม่เคยใช้เวลากับลูกน้อยอย่างพ่อแม่คนอื่น

ลัลณ์ลลิตเคยร้องให้อ้อนวอนให้ทั้งสองอยู่กับตนบ้าง แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่ความอ้อนนั้นจะจริงจัง เพียงไม่นานพวกท่านก็ต้องกลับไปทำงานเหมือนเช่นเคย ซ้ำยังออกอาการหงุดหงิด จนเด็กหญิงที่ต้องการความรักเช็ดขยาด ไม่กล้าขอเวลาเพิ่มเติมอีก เพราะกลัวพ่อแม่จะไม่รัก

นับจากนั้นเธอจึงหัดอยู่กับตัวเอง ซึ่งชมของขวัญซึ่งพ่อแม่สรรหาและทำใจผลิตเพลินไปกับการเสริมความงามด้วยขั้นตอนละเอียดพิถีพิถันให้ลึมหิงา

หลังท่านทั้งสองจากโลกนี้ไป เธอยิ่งหมกมุ่นกับกิจกรรมเหล่านั้นพร้อมทั้งออกงานสังคมที่มีคนมากมายรายล้อมไปด้วย เพื่อไม่ให้เบเลี้ยวใจอีกต่อไป

ลัลณ์ลลิตรู้ว่าสิ่งนอกกายเหล่านี้ไม่เคยช่วยลดทอนความว่าเหวได้เลย... โดยเฉพาะในยามนี้...

ประกายระยิบระยับเรือเรื่องท่ามกลางความมืดประหนึ่งจะปลอบโยนเธอเอียงคอมองด้วยความฉงน ยิ่งเพ่งดู แสงสว่างยิ่งแจ่มจรัสชวนให้ใครรู้

หงส์หยกบินตามมันไปช้าๆ จนกระทั่งลำแสงหายเข้าไปในสวนของบ้านหลังหนึ่งซึ่งมีต้นไม้รกครึ้ม ไฟในสวนสาดส่องให้เห็นของตกแต่งตามมุมต่างๆ ที่แสดงว่าบริเวณแห่งนี้ได้รับการดูแลอย่างดี แม้แต่ตามต้นไม้ก็เขานจานกระเบื้องขนาดย่อมอันเต็มไปด้วยเมล็ดพืชสำหรับนก

หญิงสาวจดปลายเท้าบนม้านั่งของเฉลียงหน้าบ้านซึ่งหันไปทางสวนที่เพิ่งผ่านมา กวาดตาไปรอบด้านด้วยความชื่นชม นิ้วหน้ายามนี้ก็ได้ว่าสถานที่แห่งนี้ช่างคุ้นตาเหลือเกิน

ความคิดของลัลณ์ลลิตสะดุดลงเมื่อได้ยินเสียงตุ้บดังขึ้นด้านหลัง ครั้นหันกลับไป หญิงสาวจึงเห็นแมวลายเสือตัวกลมยืนชูพ้อด้วยสายตามุ่งร้าย ก่อนมันจะกระโจนเข้าไป

โชคที่มันอ้วนจนไม่มีแรงกระโดด หงส์หยกน้อยจึงหลบได้ทัน ไม่

เคยมีใครหาเรื่องคุณชีวิตแล้วจะรอดตัวไปได้ ไม่เว้นแม้แต่เจ้าแมวไม่เจียมตัว
ที่ขนาดใหญ่กว่าเธอเกือบสิบเท่า

หงส์หยกทั้งจิกทั้งตีปีกใส่มันอย่างไม่ลดละ หลบหลีกกรงเล็บของมือ
อวบด้วยความคล่องแคล่ว จิกมันสุดแรงอย่างโมโห จนกระทั่งแมวอ้วนร้อง
เจ็บปวด ก้อนวิ่งจืดหนีไปในทันที

เธอสะบัดปีกทั้งสองด้วยท่าทางวางเฉย หัวเราะชอบใจกับชัยชนะที่
ได้รับ

ความอึดอ้อมพาลหมดสิ้นไป เมื่อมือแข็งแรงของใครบางคนรวบรวม
เล็กไว้...แน่นหนา...หมดสิ้นอิสรภาพอีกต่อไป!

๓

“ปล่อยฉันนะ ปล่อยฉัน!”

ลัลน์ลลิตกรรีดร้อง ดิ้นรนออกจากมือใหญ่อย่างบ้าคลั่ง ใครก็ตามซึ่งจับเธอไว้พันธนาการร่างของนกน้อยแน่นขึ้น

“ไอ้บ้า ทำร้ายผู้หญิง อย่าให้ฉันกลับเป็นคนนะ ฉันจะเล่นงานแกให้ น่วมเลย” หญิงสาวตะโกนด่าเกี้ยวกราด พยายามใช้จะงอยปากจิกสู้จน ได้ยินเสียงอุทานเจ็บปวด ทว่าเจ้าของมือไม่ยอมแพ้

“อยู่นิ่งๆ สิ” เสียงนุ่มทุ่มปลอบ ครั้นเธอจิกลงไปอีกครั้งจนรู้สึกถึงรสชาติของเลือดซึ่งซึมออกจากแผลบนมือ เขาก็เอ่ยต่อ “เฮ้! ฉันกำลังช่วยแก อยู่นะ จะพาไปทำแผล ไม่เอาไปขังหรือกานา”

“ถึงฉันจะสวยแต่ไม่โง่งนะยะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้เลย ปล่อยซี ปล่อย!” ลัลน์ลลิตกรดิ้นสุดแรง แผลดเสียงด้วยความขจัดใจไปด้วย

“ตัวเล็กแค่นี้ ดุชะมัด”

เสียงหัวเราะขบขันของคนผู้นั้นทำให้หญิงสาวยิ่งหงุดหงิด เธอแหงนหน้าดูเขาเต็มตาเพื่อว่า กลับเป็นมนุษย์เมื่อใดจะได้มาเอาคืนถูกคน

ชายหนุ่มก้มมองเธออยู่เช่นกัน หญิงสาวเดาว่าเขาคงมีอายุประมาณ สามสิบต้นๆ ไม่ถึงกับหล่อเหลาปานเทพบุตร แต่ก็คมคายสมชายชาติวีร แว่นตากรอบสีทำให้ดวงหน้าเข้มดูเคร่งขรึมก็จริง ทว่ารอยยิ้มซึ่งระบายอยู่บนใบหน้าสั่งให้เขามีเสน่ห์น่ามอง

ที่สำคัญ นัยน์ตาดำขลับคู่นี้ช่างอบอุ่นและอ่อนโยนแบบที่ลัลณ์ลลิต ไม่ได้เห็นจากใครมานานแสนนาน

ยิ่งไปกว่านั้น...เธอรูสึกันเคยกับดวงตาคู่นี้เหลือเกิน...

ลัลณ์ลลิตเอียงคอมองเขาตาแป๋ว พยายามนึกว่าเคยเห็นชายผู้หนึ่งที่หนักเท่าไรก็หนักไม่ออก จนลืมนึกว่าเจ้าของมือใหญ่พาตนเดินผ่านประตูกระจกเข้าไปในบ้าน

“อย่ากลัว ฉันจะช่วยทำแผลให้แกเท่านั้นแหละ ดูสภาพของแกลิมอมแมมจนหมดสวยแล้ว” คนตัวโตปลอมโยนอย่างใจดี หารู้ไม่ว่าถ้อยคำสุดทำยจุดกระชากสติของสาวสวยที่ห่วงความงามเลิศในปฐพีให้ออกจากภวังค์เข้าอย่างจัง

ลัลณ์ลลิตสะดุ้งเฮือก รีบสอดสายสายตาสำรวจตนเอง โชคดีที่มีกระจกเงาบานกว้างติดอยู่บนผนัง เธอจึงจ้องดูสภาพของตน ก่อหน้าร้องกรี๊ดออกมาสุดเสียงอย่างรับไม่ได้

“ตายแล้ว! ทำไมฉันถึงน่าเกลียดแบบนี้ ขนก็หลุด เลือดก็ไหล ฉันจะเสียโฉมมัยเนี่ย โอ๊ย! ไข่แมวอ้วน เป็นเพราะแกตัวเดียว ทำฉันหมดสวยโอ! ถ้าฉันเป็นแผลเป็น ฉันจะทำยังไงดี”

“เป็นอะไรไป บอกแล้วไงว่าอย่ากลัว ฉันจะทำแผลกับเช็ดคราบสกปรกพวกนี้ให้” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยความปรารถนาดี เขาใช้นิ้วลูบศีรษะมนของหงส์หยกเบาๆ อย่างปลอบประโลม

แม้จะเป็นการปลอบคนละเรื่อง แต่สำหรับคนที่ผ่านช่วงเวลาตื่นตระหนกสลัดกับสิ้นหวังมาตลอดทั้งวันยิ่งลัลณ์ลลิต ความอบอุ่นและหวังดีซึ่งเธอได้รับจากชายหนุ่มช่างมีค่ามหาศาลจนหญิงสาวสงบลงอย่างไม่น่าเชื่อ

“สบายใช้มั้ยล่ะ” เขาหัวเราะด้วยความเอ็นดู พลังยกร่างน้อยเข้ามา ไกลจกกลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ของผู้ชายลอยมายั่วจุมก

คนหน้าเข้มเดินผ่านห้องนั่งเล่นไปยังห้องแพนทรีซึ่งมีอุปกรณ์ทำครัว ง่ายๆ สำหรับสมาชิกในครอบครัวโดยไม่ต้องเรียกแม่บ้าน เขาเปิดตู้ไม้ใบหนึ่ง ตรงมุมห้องเพื่อหยิบของบางชิ้นด้วยมือเพียงข้างเดียว อีกมือประคองหงส์หยก ตัวน้อยไว้อย่างระมัดระวัง

“ฉันจะวางแกลงแล้วทำความสะอาดตัวให้นะ อย่าหนีไปไหนล่ะ” นกตัวเล็กป้อมกู่กวางลงอย่างทะนุถนอมบนโต๊ะกลมกลางห้องทันทีที่ชายหนุ่ม กล่าวจบ

ความห่วงสวยประกอภกับควมคุ่นเคยอันแสนประหลาดที่มีต่อผู้ชาย คนนี้ ทำให้ลัลน์ลลิตตัดสินใจอยู่หนึ่งวันที่เธอไม่เคยทำตามคำสั่งใคร

หญิงสาวถือโอกาสที่ชายหนุ่มกำลังวุ่นกับงานของตน พินิจจวงหน้า คร้ามแดดอย่างตั้งใจ ดูเหมือนเขาจะรับรู้ถึงสยตาของเธอ ชายหนุ่มจึงหันมายิ้มให้อย่างปรานีพร้อมเอ่ยชมที่เธออยู่หนึ่งดังที่เขาต้องการ ก่อนก้มหน้าก้มตา จัดเตรียมอุปกรณ์ทั้งหลายต่อไป

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงรอยยิ้มใจดีกับสยตาอบอุ่นของผู้ชายแปลกหน้า จะทำให้ควมโหวงเหวงในใจของลัลน์ลลิตถูกควมรู้สึทกบองอย่างพลุ่งขึ้นมา แทนที่ และอัดแน่นอยู่ตรงอก ก่อนจะแผ่กว้าง อบอุ่นอยู่ในหัวใจ

หญิงสาวไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน ไม่ว่าจะกับใครก็ตาม...หรือว่า...

ต้องเป็นเพราะแวตาด่อนโยนของเขาดูคล้ายดวงตาทาของพ่อแม่มามองตนอย่างห่วงใยเน่ๆ ตั้งแต่ทั้งสองถึงแก่กรรมก็ไม่เคยมีใครเอาใจใส่เธอ มากเท่านี้ ถึงกรเทพจะเคยดูแลหญิงสาวอย่างดีแต่ก็ไม่เคยใกล้ชิดถึงเพียงนี้

ที่สำคัญทุกสิ่งซึ่งกรเทพทำให้เธอล้วนเป็นการหลอกลงทั้งสิ้น

ผู้ชายคนนี้ไม่รู้จักเธอ เขาทำดีกับเธอทั้งที่อยู่เ็นร่างนกหงส์หยกซึ่งไม่มีค่าอะไร ใจดีของเขาย่อมไม่ใช่การหลอกลงเหมือนที่คนรอบข้างทั้งหลายทำกับตนแน่

ลัลน์ลลิตพยักหน้ากับตัวเองเมื่อได้เหตุผลอันน่าเชื่อถือที่สุด ในยามที่หญิงสาวรู้สึกอ้างว้างและต้องการกำลังใจจากใครสักคนอย่างยิ่งยวด มีคนมาปลอบและเอาใจแบบนี่ก็ไม่เสียหาย

หญิงสาวหวัดร้องเมื่อมือแข็งแรงของเขารวบร่างเธอไว้อีกครั้ง ก่อนชายหนุ่มจะใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตามตัวให้อย่างเบามือ

“นี่คุณ ฉันเป็นผู้หญิงนะ มาถูกเนื้อต้องตัวกันแบบนี้ได้ยังไง” เธอต่อว่าอย่างหวงตัว พยายามดิ้นให้หลุดจากมือแข็งแรง ครั้นทำไม่ได้จึงใช้เสียงข่ม “ผ้าสะอาดรีเปล่า เดี่ยวผิวฉันก็เสียหมดหรอก”

“ใกล้เสร็จแล้วนะ ยิ่งดิ้นจะยิ่งเจ็บนะ” ชายหนุ่มปรามพร้อมกับยัดว่างน้อยไว้ ไม่สนใจว่าเขาจะส่งเสียงน่ำรำคาญเพียงใด “เอาละ เสร็จแล้ว...เดี๋ยว! อย่าเพิ่งไปสิ รอฉันใส่ยาให้แกก่อน”

“มือใหญ่อย่างกับไบลานชะขนาดนี้ ใครจะหนีได้ละ จะทำอะไรก็รีบทำสิคุณ” ลัลน์ลลิตซิงตาสื่ออย่างไม่พอใจทั้งที่นึกถึงว่าผู้ชายตัวโตข้างมือเบาเหลือเชื่อ ก่อนจะเปลี่ยนความคิดทันทีเมื่อเขาแต้มสาลีชุบยาสีเหลืองเข้มมาที่ไบหน้า “โอ๊ย! แสบซะมัดเลย แสบๆๆ จะฆ่ากันหรือ”

“ทนหน่อยนะ” เขาใช้คอตตอนบัดแต้มไปตามแผลอย่างระมัดระวัง ปลอบโยนทุกครั้งเมื่อนกหงส์หยกในมือสะดุ้งเพราะความแสบ

ครั้นชายหนุ่มปล่อยมือและเริ่มทำแผลให้ตัวเองบ้าง หญิงสาวจึงนึกได้ว่าเธอจิกเขาไปตั้งหลายแผล แต่ผู้ชายหน้าขรึมกลับห่วงใยนกตัวเล็กๆ มากกว่าตนเอง ความชื่นชมระคนซาบซึ่งจึงเพิ่มขึ้นอีกเท่าทวี

ลัลน์ลลิตเอียงคอมองเขานึกเนิ่นนานโดยไม่รู้ตัว ลืมสนิทว่าควรกลับไปส่องกระจกดูสภาพของตนเองเหมือนที่ชอบทำ รู้ตัวอีกทีคนร่างสูงก็วางฆาตกรสติกสองใบลงตรงหน้า

หงส์หยกน้อยก้มดูด้วยความสงสัย เธอเห็นว่าเมื่อเห็นเมล็ดพืชในชามไบหนึ่ง ส่วนอีกไบมีแต่น้ำเปล่า

“กินหน่อยนะ ฉันไม่รู้ว่าจะแกหลงมาจากไหน แต่นี่มันค่ามากแล้ว แก

อาจจะหิว”

แวตาคายยันคะยอช่างจริงใจจนลัลณ์ลลิตปฏิเสธไม่ลง หญิงสาวเลือกดื่มเฉพาะน้ำสะอาด เพราะธัญพืชผสมเม็ดกรวดช่างไม่น่ากินเอาเสียเลย เธอเพิ่งรู้ว่ากระหายน้ำมากเพียงไร ครูเดียวหญิงสาวก็ดื่มมันจนเกือบหมดและทำจะสร้างความพอใจให้เจ้าของนัยน์ตาคมไม่น้อย เพราะเขาส่งยิ้มกว้างมาให้

“เก่งมากเจ้าหนู” เขาชมเปาะ แต่คนฟังค่อนข้างหน้าคว่ำ คนอะไร มีตาทामीแวไม่ ผู้หญิงสวยอย่างเธอถูกเรียกว่าเจ้าหนูได้ยังงั้น

“อ้าว! แกไม่ชอบให้ฉันเรียกว่าเจ้าหนูอะไร โอเค ไม่เรียกก็ได้” ชายหนุ่มหัวเราะ “นกหงส์หยกไม่น่าหลุดจากกรงง่ายๆ นะ บ้านแกอยู่ไหนล่ะ ฉันจะได้พาไปหาเจ้าของถูก”

เขาลูบขนมันขลับของเธออย่างเบาเมื่อ หญิงสาวหลับตาพริ้มซึ่มซับความอ่อนโยนที่โหยหามาตลอด นานเพียงไรแล้วที่ไม่มีใครเคยปลอบโยนเธอ เช่นนี้ ใครจะรู้ว่าผู้หญิงเพียงพร้อมเช่นลัลณ์ลลิตก็ต้องการความรักเช่นกัน

“เฮ้ย! แกร้องไห้” ชายหนุ่มอุทานด้วยความตกใจ เขาไม่เอื่อยอะไรอีก แต่ประคองนกน้อยไว้ด้วยสองมืออย่างปลอบขวัญ ไล่นิ้วแผ่วเบาไปตามใบหน้าของหงส์หยก

หญิงสาวถือโอกาสอิงซบความอบอุ่นจากอุ้งมือที่อยู่นิ่งเนิ่นนาน เพิ่มคะแนนความอดทนให้ชายหนุ่มซึ่งนั่งปลอบนกลีๆ ตัวหนึ่งซึ่งที่ไม่จำเป็น

นานจนกระทั่งรู้สึกดีขึ้น ลัลณ์ลลิตเงยหน้ามองเขาอย่างขอบคุณ รอยยิ้มที่จ้องตอบมาทำให้อยากเข้าไปหอมแก้มเขาเหมือนที่เคยประจบพ่อแม่...แต่เขาไม่ใช่พ่อแม่เธอสักหน่อย

เธอใคร่รู้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร

“เจ้านกขี้แย ดีขึ้นแล้วใช่ไหม ฉันจะขึ้นไปนอนแล้วละ” ชายหนุ่มลื้อก่อนประคองนกตัวน้อยกลับไปไปยังห้องนั่งเล่น เปิดประตูกระจกออก “กลับบ้านแกซะ เจ้าของแกกำลังตามหาอยู่ละมัง”

ไม่มีใครตามหาเธอทั้งนั้น หรือถ้ามีก็เพราะพวกเขาหวังอะไรบางอย่าง

จากเธอ... ลัลณ์ลลิตคิดอย่างเศร้าใจระคนโกรธ

ชายหนุ่มคลายมือออก ปล่อยให้ร่างจ้อยเป็นอิสระนานแล้ว ทว่าหงส์หยกยังเกาะนิ้วเขาแน่น จ้องมองด้วยความน้อยใจที่เขาจะทิ้งตนไปอีกคน เธอยังไม่พร้อมที่จะอยู่คนเดียวในยามนี้

สายตาดัดพ้อของนกน้อยคงสื่ออะไรได้มากมาย เพราะคนตัวโตหัวเราะพร้อมกับพุดอย่างใจดี

“ไม่อยากไปรี ตามใจ ไม่ไปก็ไม่ต้อไป”

เธอยิ้มกว้างเท่าที่นกหงส์หยกตัวหนึ่งจะทำได้ ขยับตัวเกาะนิ้วเขาให้แน่นขึ้น ปล่อยให้ผู้ชายมืออ่อนพาไปยังห้องนอนของเขา

ในห้องของชายหนุ่ม หงส์หยกน้อยโฉบบินสำรวจด้วยความใคร่รู้หนักว่าชายคนนี้เป็นใคร เธอยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นห้องหับสะอาดเป็นระเบียบ บ่งบอกความเนียบของเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

ห้องโถงสีน้ำตาลอบอุ่นเหมือนตัวเขา ตกแต่งแบบโมเดิร์นด้วยเครื่องเรือนไม้สีเข้ม ทั้งยังมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ เครื่องเสียง หรือโน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานตรงมุมหนึ่งของห้อง ต่างก็บ่งบอกรสนิยมล้ำเลิศและราคาแพงหูฉี่ของมัน

“ฉันจะเปิดหน้าต่างไว้ให้ แต่แกห้ามฮือในห้องนะ ไม่งั้นจะไม่ให้เข้ามาอีกเข้าใจรีเปล่า” เจ้าของห้องขู่ ครั้นเธอผงกหัวเป็นเชิงรับรู้ เขาก็เลิกคิ้วประหลาดใจ ก่อนเดินไปแง้มหน้าต่าง และเข้าห้องน้ำโดยไม่ลืมเปิดเพลงแจ๊สเบาๆ ทิ้งไว้

ลัลณ์ลลิตถือโอกาสสำรวจห้องชายหนุ่มต่อ ใครู้จักเขาให้มากขึ้น เธอบินไปเกาะชั้นหนังสือ ไล่ดูชื่อตรงสันด้วยความสนใจ ส่วนใหญ่เป็นหนังสือประเภทบุ๊กลึบสวนฆาตกรรมและหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจ ไปจนถึงหนังสือธรรมะ ซึ่งช่างขัดแย้งกับหนังสือกลุ่มแรกอย่างสิ้นเชิง

ที่น่าประหลาดใจกว่านั้นคือหนังสือซึ่งเรียงรายอยู่ตรงสองแถวล่าง

ในระดับที่หยิบได้ง่าย ล้วนเกี่ยวกับแฟชั่นดีไซน์ด้วยกันทั้งสิ้น

หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความตั้งใจ ผู้ชายเคร่งขรึมที่ใส่ใจจนยิ่งกว่าตัวเอง อ่านหนังสือแฟชั่นดีไซน์เนี่ยนะ?

ความเข้าใจเลือกรางผุดขึ้นในสมอง อะไรบางอย่างบอกหญิงสาวว่าเธออาจรู้จักผู้ชายคนหนึ่งที่คิด หัวใจของเธอเต้นรัวกว่าท่วงทำนองเพลงแจ๊สที่ชายหนุ่มเปิดทิ้งไว้หลายชม

หงส์หยกตัวน้อยโฉบบินไปยังตู้โชว์ซึ่งอยู่ติดกับชั้นหนังสือ ไล่ดูภาพเจ้าของห้องในกรอบรูปที่เรียงรายด้วยใจระทึก

สองภาพแรกเป็นรูปเดี่ยวของเขาซึ่งน่าจะถ่ายที่เมืองนอก ภาพต่อมาเป็นรูปชายหนุ่มใส่ชุดครุยรับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ขนาบข้างด้วยหญิงชายสูงวัยคู่หนึ่งซึ่งหญิงสาวจดจำได้แม่นยำ

หัวใจของลัลน์ลลิตเต้นแรงจนแทบกระดอนออกจากอก เธอกวาดสายตาคำตอบซึ่งชัดเจนกว่านั้นจนกระทั่งเห็นกรอบรูปเก่าๆ อันหนึ่งตั้งอยู่ในสุด

ดวงตาเบิกกว้างเมื่อเห็นภาพของเด็กชายกับเด็กหญิงซึ่งนั่งหน้าหงิกถ่ายรูปคู่กันราวกับถูกบังคับ เด็กผู้ชายตัวอ้วนตันใส่แว่นตาทนาคะดุดคร่าเคร่ง ส่วนเด็กผู้หญิงนั้นช่างสวยเลิศล้ำราวกับนางฟ้า

โอ...ไม่นะ...ลัลน์ลลิตตรงอย่างรับไม่ได้ นายแวนรูปหล่อเป็นอิตาเลียนเฟรมเซยคนนั้นไปได้ยังไง!

ผู้ชายคนนี้นะหรือที่เป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของเธอในอดีต...ลัลน์ลลิตจ้องมองชายหนุ่มอย่างไม่เชื่อสายตา และยังไม่อยากเชื่ออยู่นั่นเอง

เธอบินมาเกาะบนโต๊ะข้างเตียง พินิจมองวงหน้าคมสันของคนที่นอนเอกเขนกดูโทรทัศน์อย่างถ้วนถี่ จะว่าไปก็มีเค้าอยู่เหมือนกัน ไม่น่าเชื่อว่ากาลเวลาจะเปลี่ยนแปลงอิตาอ้วนหมูตอนให้ดูดีได้ขนาดนี้ แกรมหน้าตาจัดซีดอย่างกับซาลาเปาก็หล่อเข้มขึ้นมากเสียด้วย

ขณะที่หญิงสาวพยายามทำใจกับความจริงซึ่งเพิ่งรับรู้อยู่นั้น เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เจ้าของห้องเฝ้าปากอนุญาต ก่อนลุกขึ้นจากเตียงเมื่อเห็นหญิงสูงวัยที่ลึกลับลลิตคืบมาแต่เด็กก้าวเข้ามา

“มีอะไรรีบเล่าครับแม่” ธิภพออบประคองมารตามานั่งบนเตียงคุยกับเขาอย่างร่าเริง

“ไม่มีหรอกจ้ะ แม่ได้ยินเสียงที่วิเศษคิดว่านี่คงยังไม่นอน” ภาวินียิ้มงดงาม แล้วร้องทักอย่างไม่แปลกใจนักเมื่อเห็นนกหงส์หยกจ้องตาแป๋วจากตรงโตะข้างเตียง “อ้าว! นั่นสิไปเก็บนกที่ไหนมาเลี้ยงอีกล่ะจ๊ะ แม่ไม่เคยเห็นมันมาก่อนเลย”

“มันเพิ่งหลงมาเมื่อคืนนี่เองครับแม่ ผมไปเห็นมันลื้ออยู่กับไอ้เสื่อ ชนะเสียด้วย เลยใส่ยาและเอาไปปล่อย มันก็ไม่ยอมไป” ธิภพหัวเราะด้วยความเอ็นดู เอ้อมมือมารวบนกน้อยขึ้นมา แล้วลูบขนมันขลิบแผ่วเบา

“ธินี่เย็นน้ำ ใจดีกับสัตว์ไปเสียหมด ระวังก็แล้วกัน นกมีเชื้อโรคเยอะเดี๋ยวจะเอาเชื้อโรคมาทิดนะจ๊ะ” ภาวินีสั่งสอนอย่างไม่จริงจังนักพาลงมองหงส์หยกด้วยความเอ็นดู

“ผมไม่เป็นไรหรอกครับแม่ แม่สอนผมไว้เองนี่ครับว่าเราต้องเมตตาต่อสัตว์ซึ่งตกทุกข์ได้ยาก” เขาแย้ง ไม่หยุดไถ้ไปบนขนมันเรียบของนกน้อยอย่างเพลิดเพลิน

“จ้ะ เมตตาแต่กับสัตว์ ไม่เห็นเมตตากับคนบ้างเลย”

“ผมใจดีกับลูกน้องออกนะครับ”

“ใจดีแต่กับลูกน้อง แต่กับสาว ๆ ละสิ ไม่เห็นลูกจะสนใจใครสักคน ทั้งที่มีสาวผลัดกันมาโปรยเสน่ห์ให้ลูกแม่ตั้งหลายคน” ภาวินีล้อเลียน

“สาวที่ไหนกันครับแม่ ไม่มีหรอก” ชายหนุ่มหัวเราะอารมณ์ดี ตรงข้ามกับลึกลับลลิตที่ส่งสายตาเขียวช่นไปให้...เซอะ! สาว ๆ นั้นหรือ เธอทำปากขมขมบออย่างไม่พอใจ

“แม่รู้ก็แล้วกัน” หญิงสูงวัยหันตามองลูกชาย “แต่แม่ขอบอกไว้อย่าง

หนึ่งเลยนะ ถ้าลูกจะคิดว่าพวกดารานางแบบทั้งหลายที่ผลัดกันมาหาลูกที่ออฟฟิศนะ แม่ไม่เอาด้วย พวกนั้นเปรี้ยวปรี๊ดปรี๊ดจนแม่เวียนหัว”

ธีภพไม่ว่าอะไรนอกจากหัวเราะก๊องด้วยความขบขัน เขาก็มองนกหงส์หยกในมือที่เขิดหัวอย่างหยิ่งยโส

“เป็นอะไรไป เจ้าตัวเล็ก”

“เอาเข้าไป พุดกับนกก็ได้ด้วย” ภาวินีส่ายศีรษะอย่างเห็นชั้น

“มันพุดรู้เรื่องนะครับ” ธีภพเอ่ยชม พलगหยอกล้อกับนกน้อยด้วยความอ่อนโยนจนลัลณ์ลลิตรู้สึกดีขึ้น

“พุดถึงนกหงส์หยก แม่อดนึกถึงหนูบิวตี้ไม่ได้ แม่เห็นข่าวว่าเธอไปเดินแฟชั่นโชว์งานหงส์หยกอะไรสักอย่าง จู่ๆ เธอก็หายไปจากงาน คุณกรวิง่วนตามหายกใหญ่ สุดท้ายเธอก็กลับมาอยู่ที่บ้านทั้งที่ไม่ใครรู้ว่าเธอไปถึงเมื่อไหร่”

ลัลณ์ลลิตหันขวับมองคนพุด มีคนนินทาเธออีกแล้วหรือนี้

“ครับ ผมก็ทราบจากอาการเหมือนกัน” เขาบอกเสียงเรื่อยๆ

“ชีน่าจะไปดูน้องบ้างนะลูก เป็นผู้หญิงอยู่คนเดียวไม่มีพ่อแม่ อันตรายออก” สีหน้ากังวลจริงจังของคนพุดทำให้ลัลณ์ลลิตอดพิศมองภาวินีไม่ได้

“คุณหนูบิวตี้ที่อยู่คนเดียวเสียที่ไหนกันครับแม่ บ้านออกใหญ่โตอย่างกับวัง มีคนเยอะกว่าบ้านเราด้วยซ้ำ แถมนั้นๆ เธอก็ออกงานสังคมตั้งแต่เข้ายันค่ำ ใครต่อใครรายล้อม ไม่มีอันตรายหรอก” ธีภพเยาะหยันจนคนถูกกล่าวถึงเริ่มไม่พอใจ ไม่ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหน อีตาแวนเน็่มเซย์ยังคงเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของตนวันยังค่ำ

“มีคนรายล้อมรอบตัว ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะหวังดีกับหนูบิวตี้นี่ซี น้องยังเด็กนักตอนพ่อแม่เธอเสีย แม่ยังเสียใจอยู่เลยที่ไม่ได้ไปช่วยดูแลน้องตอนที่พ่อแม่เธอตาย ไม่งั้นคงพอเป็นหลักให้เธอได้บ้าง” ภาวินีเปรยด้วยสีหน้าหมอง

“ตอนนั้นแม่เองก็ไม่สบายนี่ครับ แล้วอากรก็ดูแลเธออยู่แล้วด้วย”

ธีภพช่วยแก้ไขให้ ลัลน์ลลิตจำได้เลื่อนร่างว่าภาวีนี้นั้นเป็นมะเร็งที่ทรวงอกและเข้าออกโรงพยาบาลในช่วงดังกล่าวพอดีจนไม่ได้ไปร่วมงานศพ แต่หญิงสาวไม่เคยสนใจ

“คุณกรเป็นผู้ชายจะไปละเอียดอะไร แม่พยายามจะเข้าไปพูดคุยให้เธอหายเหงาหลังจากที่แม่หายดี แต่มันคงสายไปเพราะหนูบิวตี้โตเป็นสาวและมีโลกส่วนตัวของเธอเอง แม่เลยไม่กล้ารบกวน”

ถ้อยคำของภาวีนี้นั้นทำให้ลัลน์ลลิตอดต้นตันไม่ได้ หญิงสาวไม่เคยคิดมาก่อนว่าคนซึ่งเธอไม่เคยเห็นความสำคัญกลับหวังดีต่อตนมากถึงเพียงนี้

ร่างเล็กบ๊อมขยับปีกออกจากมือของคัตรุทหมายเลขหนึ่ง ก่อนโผล่ไปเกาะไหล่หญิงสูงวัยด้วยความซึ่งใจ ภาวีนี้นี้ยิ้มอ่อนโยนอย่างไม่รังเกียจ เธออุ้มนกน้อยขึ้นมา แล้วลูบขนเล่นเหมือนที่ลูกชายทำ

“ธีน่าจะชวนน้องมาทำงานที่บริษัทนะ ยังไงธนบวรก็เป็นของหนูบิวตี้เหมือนกัน” หญิงสูงวัยเอ่ยหลังเสียบไปนาน

“ผู้หญิงที่ห่วงแต่สวยอย่างนั้นคงไม่สนใจธุรกิจหรอกครับ” ธีภพยิ้มหยันจนคนถูกนิทาจนกว่าเก่า เธอหันไปส่งเสียงต่อว่า แต่ซ้ากว่าภาวีนี้นี้ซึ่งตีแขนบุตรชายดังเผียะพร้อมยื่นคำขาด

“รีพูดถึงน้องแบบนี้ได้ยังไง ไม่รู้ละ พ่อของลูกสนิทกับพี่บวรมาก แม่เองก็เห็นหนูบิวตี้มาตั้งแต่อยู่ในท้อง เธอเปรียบเหมือนลูกหลานของแม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นลูกต้องสัญญากับแม่ว่าจะดูแลน้องให้ดีที่สุดที่สุด พาเธอกลับมาสานต่อธุรกิจของพ่อเธอให้ได้”

ลัลน์ลลิตคาดตาชายหนุ่มคงปฏิเสธอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่าเขากลับพยักหน้าโดยไม่เสียเวลาใคร่ครวญสักนิด

“ตกลงครับแม่ ผมจะพาบิวตี้กลับมาสานต่อธุรกิจของลุงบวรให้ได้”

ลัลน์ลลิตมองคนทั้งสองสลบกันไปด้วยความรู้สึกอันยากอธิบาย ก่อนหยุดสายตานั้นที่ใบหน้ามุ่งมั่นของอดีตคัตรุซึ่งเติบโตเป็นหนุ่มแน่น แม้ธีภพจะมีทัศนคติไม่ดีต่อตนนัก เขาก็ยังรับปากมารดาว่าจะดูแลเธอ

ตอนนั้นเองที่ความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในสมอง หงส์หยกตัวน้อย
ยิ้มกริ่ม คิดคำนวณแผนการที่จะทำให้เธอได้ทุกอย่างกลับคืนมา

๔

ลัลณ์ลลิตยี่มีในหน้าขณะเดินหลังตรงแนวเข้าไปในบริษัทซึ่งตนดำรงตำแหน่งประธาน คีระชะของหญิงสาวเซ็ดตรงอย่างสง่างามประดุจนางพญา ดวงตาคู่สวยจ้องตรงไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจว่าทุกคนในอาคารหูตึงต้องตาก้างมองตลอดทางอย่างแน่นอน

เป็นธรรมดาของคนสวยที่ใครต่อใครก็ต้องมอง ยิ่งคนงามเพริศพรั่งประดุจนางฟ้าเช่นคุณบิวตี้ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทด้วยแล้ว ใครๆ ก็ต้องชื่นชมผสมยำเกรงด้วยกันทั้งสิ้น

หญิงสาวพยักหน้ารับไหว้อย่างไว้วัดเมื่อผู้บริหารที่รู้ข่าวกรูกันเข้ามาต้อนรับ เมื่อทราบจุดหมายปลายทางทุกคนต่างทำหน้าที่ประหลาดใจแต่ไม่กล้าคัดค้าน

เจ้าของร่างสวยสง่าเดินเข้าไปในลิฟต์ซึ่งมีคนที่ปิดปรกมองกอดให้ แล้วก้าวออกเมื่อถึงชั้นบนสุดอันประกอบไปด้วยห้องของผู้บริหารระดับสูง รวมทั้งห้องของบิดาซึ่งร่างเจ้าของมาช้านาน

จุดหมายของลัลณ์ลลิตหาใช่ห้องทำงานผู้เป็นพ่อไม่ มันอยู่ตรงข้าม

ต่างหาก

“ฉันมาหาคุณธีรภาพ” หญิงสาวแจ้งจุดประสงค์ต่อเลขานุการหน้าห้อง รู้สึกตื่นเต้นโดยไม่มีเหตุผลที่จะได้เจอชายหนุ่ม ทั้งที่เธอเพิ่งจากเขามาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น

เลขานุการวัยกลางคนรีบโทรศัพท์รายงาน คำตอบที่ได้รับกลับผิดคาด

“คุณธีรภาพติดประชุมอยู่ค่ะ ท่านบอกว่าให้คุณลั่นลลิตรอสักครู่”

“แต่ฉันเป็นประธานบริษัทร่วมกับเขาอะ” หญิงสาวแย้งอย่างวางอำนาจ

“ดิฉันขอประทานโทษค่ะ แต่คุณธีรภาพ ท่าน...เอ่อ...” ผู้ใต้บังคับบัญชา มีสีหน้าลำบากใจ

“ไม่เป็นไร ฉันจะนั่งรอเขาที่นี่ก็แล้วกัน” คนร่างเพรียวผลไปที่โซฟา รับแขกกลางโถงหน้าห้องประธานหนุ่ม เธอหนึ่งชั่วโมงห่างอย่างหงุดหงิด นึกขวาง คัดรู้หมายเลขหนึ่งซึ่งทำท่ามากใส่ แม้จะรู้มาตั้งแต่เมื่อคืนว่าธีรภาพมีทัศนคติไม่ดีกับตน

ไม่เป็นไร...เธอไม่ได้อยากให้อีตาแวนมาชอบเสียหน่อย เธอเองก็เกลียดชังหน้าเขาเหมือนกัน ขอแค่ตาที่มธีรภาพยอมช่วยรักษาบริษัทของพ่อไว้ หญิงสาวจะทำให้เขาเห็นเองว่านอกจากคุณบิวตี้จะสวยเลิศไม่มีใครเทียมแล้ว เธอยังเป็นนักธุรกิจหญิงที่ประสบความสำเร็จไม่แพ้ผู้ชายอย่างเขาเลยทีเดียว!

เกือบชั่วโมงผ่านไป อนาคต ‘นักธุรกิจหญิง’ ก็มมองนาฬิกาตาเทียร์ เรือนงามอย่างใกล้หมดความอดทน หญิงสาวลุกขึ้นไปถามเลขานุการของชายหนุ่มเกือบสิบหน ทุกครั้งก็ได้แต่รอยยิ้มแหยและคำตอบย้ำเกรงกลับมาว่า ธีรภาพยังติดประชุม

จะประชุมอะไรกันนักหนา ในเมื่อประธานบริษัทอย่างเธอย่อมสำคัญกว่าทุกสิ่ง

ใช่! เธอสำคัญที่สุด แล้วทำไมยังต้องรออีก

ลั่นลลิตลฤกวรตจากโซฟา ตั้งใจมุ่งหน้าเข้าไปในห้องของชายหนุ่มให้

รู้ตัวรู้แดงไปเสียเลย ประตูกลับเปิดออกเสียก่อน ตามด้วยพนักงานชายและหญิงสี่ห้าคน หญิงสาวคุ่นหน้าบางคนมาตั้งแต่สมัยบิดายังทำงาน ทั้งหมดทักทายเธออย่างมีมารยาท เก็บซ่อนความประหลาดใจไว้ไม่มิดนัก

“คุณธีภพให้เชิญคุณค่ะ” เลขานุการร่างท่วมเอ่ยด้วยความเกรงใจ

ลัลณ์ลลิตผงกหัวขอบคุณ เชิดหน้าเดินตรงเข้าไปในห้อง ไม่อยากยอมรับว่าหัวใจกำลังเต้นแรง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตื่นตื่นหรือดีใจกันแน่ที่จะได้เจอธีภพในขณะที่เธออยู่ในห้องของตนเอง หาใช้นกหงส์หยกเช่นเมื่อคืนไม่

ห้องธีภพตกแต่งด้วยโชนสีน้ำตาลไม่ต่างจากสีของห้องนอนเขา ทว่าบรรยากาศในห้องกลับเคร่งขรึมและห่างเหินกว่าหลายเท่า ผู้บริหารหนุ่มนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวโต ก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสารในแฟ้มหนาโดยไม่มีท่าทีสนใจผู้มาเยือน ลัลณ์ลลิตจุกก็ก ต้องกระแอมหลายครั้งกว่าเขาจะเงยหน้า

เพียงสบตา หญิงสาวก็แทบลืมหายใจ การมองธีภพด้วยดวงตาของตนเอง ไม่ใช่จากสายตาของนกหงส์หยกดังเช่นเมื่อคืน ทำให้เธอเห็นโครงหน้าคมสันชัดเจน ดวงตาลังกรรอบแวนที่จ้องตรงมาทรงพลังจนยากจะถอนสายตาดอก ร่างสูงใหญ่สมชายชาติวีรดูดีอย่างไม่น่าเชื่อในชุดสูทเต็มยศ

เธอคงประสานสายตากับชายหนุ่มไปอีกเนิ่นนาน หากเขาไม่ดับความชื่นชมของเธอไปจนหมดเกลี้ยงด้วยเสียงกวนประสาทแกมห่างเหิน

“มีธุระอะไรก็รีบพูดมาสิครับคุณบิวตี้ งานผมเยอะ ไม่มีเวลาให้คุณมากหรอกนะ”

ลัลณ์ลลิตเม้มปากอย่างขุ่นเคือง ไม่ได้เจอหน้ากันมาตั้งหลายปี ธีภพไม่ตะลึงในความงามตรึงตาของเธอเหมือนที่ตนตื่นตื่นกับความคมคายของเขาบ้างรีไฉน

สาวร่างระหงก้าวฉับไปยังเก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะทำงาน รอให้เจ้าของห้องเชิญนั่ง แต่เขายังเฉย หญิงสาวจึงเชิญตนเองนั่งลงด้วยความเคืองแค้น

“คุณพูดแบบนี้กับประธานร่วมของบริษัทได้อย่างไร”

“ประธานร่วม?” ธีภพเลิกคิ้วอย่างฉงน ดูก็รู้ว่างใจแกล้ง “อ้อ...จริง

ลีนะ บริษัทของเรามีประธานร่วมอยู่อีกคน”

“นี่ออกก็ดีแล้วละ เราจะได้ตกลงกันง่ายขึ้น” ลัลณ์ลลิตจับจ้องวงหน้าเข้มของอีกฝ่ายด้วยความถือดี

“ตกลงอะไรครับ” คนตัวสูงเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างสบายอารมณ์ ให้นัยน์ตาวิบวับกวนโตะเหมือนในวัยเด็กไม่มีผิด

“ฉันอยากให้คุณช่วยสอนงานให้” หญิงสาวเอ่ยด้วยความมุ่งมั่น

“ผมทำเป็นแต่งงานบริษัท พวกงานการกุศลหรือแฟชั่นโชว์ก็คิดกรายแบบที่คุณชอบ ผมทำไม่เป็นหรอก” ธีภพตอบอย่างยียวน

“ฉันหมายถึงงานบริษัทนี่แหละค่ะ ฉันอยากทำงานต่อจากพ่อซะที ในฐานะที่คุณกับฉันต่างก็เป็นประธานร่วมกัน ฉันจึงอยากให้คุณสอนงานของประธานบริษัทให้” ลัลณ์ลลิตจ้องชายหนุ่มด้วยสายตาซึ่งขัง

“งานในบริษัทของเราไม่ใช่การเล่นขายของนะครับคุณบิวตี้ ไม่ได้เรียนรู้กันวันสองวันก็เบ็น ผมเองก็งานยุ่งมาก ไม่มีเวลาสอนคุณหรอก” เขาปฏิเสธอย่างหมางเมิน ทียบปากกาสีด้ามมะเมื่อมขึ้นมา ทำท่าจะก้มหน้าดูแฟ้มงานต่อ

“ฉันทราบค่ะว่าการเรียนรู้งานของประธานบริษัทต้องใช้เวลา ฉันพร้อมที่จะเรียนรู้ทุกอย่างและตั้งใจมาทำงานที่นี่เหมือนที่พ่อเคยทำ” หญิงสาวประกาศกร้าว ธีภพเพียงแค่ออกเสียงอย่างไม่เชื่อถือ

“คุณลุงบวกรทำงานหนักมากนะ ถ้าคุณจะทำให้ได้แบบท่าน คุณคงไม่มีเวลาวางไปเสริมสวยหรือเข้าสปาเนานะ หรอก”

“ฉันรู้ว่าพ่อทำงานหนัก แล้วฉันก็จะทำให้ได้อย่างท่านด้วย” ไฮโซสาวเซ็ดคางขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ ครั้นยังเห็นสีหน้าไม่เชื่อของคู่อริ เธอจึงย้ำ “คุณนี่คะ ฉันพูดจริงๆ นะ ฉันต้องการสานต่อในสิ่งที่พ่อเคยทำ เพราะว่าฉันเป็นลูกพ่อในเมื่อท่านเป็นคนก่อตั้งบริษัทนี้ขึ้นมา ฉันก็ย่อมมีสิทธิ์ในบริษัทเท่ากับที่คุณมีในฐานะที่คุณเป็นลูกคุณอาชานา และฉันก็ต้องการให้คุณช่วยสอนฉันทุกอย่างเพื่อให้ฉันเป็นประธานบริษัทเต็มตัวเหมือนกับที่คุณเป็น”

สีหน้าจริงจังและน้ำเสียงอันหนักแน่นของหญิงสาวทำให้ธีภพมองมา

ด้วยสายตาซึ่งลึกลับลึตาอ่านไม่ออก

“ทำไมต้องเป็นผมด้วยล่ะ ในเมื่ออาการเป็นน้ำท่วมๆ ของคุณ คุณขอให้ท่านสอนก็ได้”

“เพราะคุณเป็นประธานบริษัทเหมือนกับฉันนะสิคะ” ลัลน์ลลิตไม่ยอมบอกความจริงว่าเธอไม่ไว้ใจกรเทพอีกแล้ว มีเพียงธิดาพเท่านั้นซึ่งเป็นที่ยังได้

“ผมดูแลในเรื่องของการตลาด ส่วนคุณพ่อคุณเคยดูเรื่องการผลิตซึ่งตอนนี้อาการเป็นคนรับผิดชอบ อาการน่าจะสอนคุณได้ดีกว่าผมด้วยซ้ำ” ชายหนุ่มวางปากกาลง จ้องหญิงสาวอย่างเคร่งขรึม

“แต่ฉันต้องการให้คุณสอนค่ะ คุณคนเดียวเท่านั้น” เธอตอกย้ำหนักแน่น

“คุณต้องบอกผมว่าทำไม แล้วผมจะสอนคุณ” ธิดาพหรีตามองประเมิน

“คุณไม่จำเป็นต้องรู้เหตุผลของฉันหรอกค่ะ เอาแค่นี้ก่อนอยากทำงานอย่างจริงจังซะที พ่อคงดีใจที่ฉันสานต่อความฝันของท่าน ถ้าคุณนับถือพ่อคุณก็ควรช่วยฉันซึ่งเป็นลูกของท่านนะค่ะ” หญิงสาวงดไม้ตายขึ้นมาใช้

ธิดาพสบตาเธออย่างซึ่งใจอยู่เนิ่นนานที่เดียวกว่าจะตัดสินใจ

“ถ้าคุณต้องการให้ผมสอนงานคุณจริงๆ เราต้องทำข้อตกลงกัน”

“ไม่มีปัญหาค่ะ ขอเพียงคุณสอนฉันให้เป็นที่ประธานบริษัทที่ทุกคนจะยอมรับเหมือนกับที่พวกเขายอมรับพ่อ ฉันก็พร้อมทำทุกอย่าง” ลัลน์ลลิตยิ้มมาดมั่น “ข้อตกลงของคุณคืออะไรล่ะคะ”

“คุณต้องเชื่อฟังคำแนะนำของผม ทำตามวิธีของผมทุกอย่างโดยไม่โต้แย้ง” ธิดาพเห็นคำว่า ‘ทุกอย่าง’ พลังยิ้มกริม

“หมายความว่ายังไงคะ ถ้าคุณบอกให้ฉันไปตาย ฉันก็ต้องเชื่อคุณนั่นหรือ” เธอแย้งเสียงหัวน

“คุณบิวตี้ครับ ผมไม่สั่งให้คุณไปทำอะไรโง่ๆ แบบนั้นหรอก รับรองว่าทุกสิ่งที่ผมจะให้ให้คุณทำ ล้วนมีประโยชน์กับการเป็นประธานบริษัทด้วยกันทั้งสิ้น ว่างล่ะครับ ตกลงมัย” ดวงตาสีนิลแวววาวทำทนาย

ลัลณ์ลลิตจ้องตอบอีกฝ่ายอย่างไคร่ครวญ แล้วพยักหน้า “ตกลงค่ะ เพื่อให้ฉันเป็นประธานบริษัทที่ประสบความสำเร็จเหมือนพ่อ ฉันจะทำทุกอย่างที่คุณต้องการ”

ชายหนุ่มกระตุกยิ้มจนใบหน้าของเขายิ่งหล่อบาดใจ ลัลณ์ลลิตน่าจะโล่งอกที่แผนกู้สมบัติของบิดาสำเร็จในขั้นแรก ทว่ารอยยิ้มของศัตรูหมายเลขหนึ่งหาได้ทำให้เธอสบายใจไม่

แม้จะกลางแคลงใจในตัวคู่อริ แต่นี่คือหนทางเดียวที่จะได้บริษัทของบิดากลับคืนมา ไม่ว่าจะบุกนำลูย์ไฟหญิงสาวก็ต้องสู้สุดใจโดยไม่ถอยหลังเป็นอันขาด!

ทันทีที่ออกจากห้องทำงานของธรีภพ ลัลณ์ลลิตก็ได้พบบุคคลซึ่งไม่ต้องการเจอมากที่สุด

“หนูบิวตี้ น้ำได้ข่าวว่าหนูมา ทำไม่ไม่ไปหาน้ำล่ะลูก” กรเทพรีเข้ามาด้วยสีหน้าดีใจ

“บิวตี้มีธุระกับคุณธีนะค่ะ” เธอผินยิ้มไม่ให้มีพิรุณ

“ธุระอะไรหรือ” ชายชราถามด้วยความสนใจ

“บิวตี้มาขอให้คุณธีช่วยสอนงานของประธานบริษัทให้ค่ะ” ลัลณ์ลลิต

ประกาศ

ใบหน้าของกรเทพเต็มไปด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่งยวด เขาหันไปหาธรีภพซึ่งเดินตามออกมาและยกมือทำความเคารพเขา

“ครับอากร คุณบิวตี้มาขอให้ผมช่วยสอนงานให้” ชายหนุ่มยืนยัน

กรเทพยิ้มกว้างด้วยความดีใจออกนอกหน้า ถ้าเป็นก่อนนี้ลัลณ์ลลิตคงเชื่อหมดใจ บัดนี้เธอรู้แล้วว่ารอยยิ้มของกรเทพมีแต่ความเสแสร้ง

“โอ...หนูบิวตี้ พ่อแม่หนูต้องดีใจแน่ๆ ในที่สุดหนูก็มาทำงานในบริษัทของเรา น้ำเองก็รอวันนี้มานานแล้วเหมือนกัน” กรเทพยกมือขึ้นปาดน้ำตา ซึ่งคลอปรึม หญิงสาวอยากยกตุ๊กตาทองควบรางวัลออสการ์ให้เขาไปเลย

“บริษัทนี้เป็นของพ่อแม่หนูนี่คะ และตอนนี้มันก็เป็นของหนู” เธอเน้นย้ำอย่างจริงจัง กรเทพยิ้มกว้างยิ่งกว่าเก่า ดวงตาเป็นประกายปลื้มเปรมเคล้าน้ำตา หญิงสาวเปลี่ยนใจในวินาทีนั้น น้ำของเธอสมควรได้รับรางวัลนักแสดงยอดเยี่ยมมาจากทุกสถาบันที่มีอยู่ในโลกนี้ไปให้หมด

“น้ำดีใจที่หนูคิดได้เสียที่ว่าบริษัทนี้เป็นของหนู ถ้าอย่างนั้นน้ำจะเตรียมสื่องานหนู” เขาทำท่ากระตือรือร้นจนออกนอกหน้า

“ขอบคุณค่ะ แต่บิวตี้ไม่รับกวนหน้ากรทรอกค่ะ คุณนี่จะเป็นคนสื่องานให้บิวตี้เอง” ลัลน์ลลิตปฏิเสธอย่างนึ่งมวอล

“ตาธิน่ะรี” กรเทพเบิกตากว้างด้วยความไม่เชื่อ เขาผินหน้ามองเจ้าของรางวัลสูงตั้งต้องการคำยืนยัน

“ครับ ผมจะสื่องานให้คุณบิวตี้เอง” ธิภพเหยียดยิ้ม ผู้ชายสองคนจ้องหน้ากันอยู่นานที่เดียวราวกับกำลังคุมเชิงกันและกัน ก่อนที่กรเทพจะถอนใจด้วยท่าทางเสียดายระคนชดใจ

“เอาอย่างนั้นก็ได้อ่ะ แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่หนูเปลี่ยนใจให้น้ำสอนก็บอกได้นะลูก น้ำรอวันที่จะถ่ายทอดความรู้ทุกอย่างให้หนูมานานแล้ว”

ลัลน์ลลิตรับคำตามมารยาท รู้สึกผิดเล็กน้อยเมื่อเห็นแว่น้อยใจในดวงตาของชายชรา ก่อนนี้ได้ว่านี่คือการแสดงของกรเทพเท่านั้น

เธอจะไม่สนใจอีกแล้วว่าการเพ้อรู้ลึกรู้ลับอย่างไรกับตน ความจริงอันโหดร้ายถูกเปิดเผยจากปากของเขาเอง ไม่มีทางที่หญิงสาวจะไว้ใจน้ำแท้ๆ ได้อีก

ดวงตาคู่สวยเบนไปทางธิภพ แก้มของลัลน์ลลิตร้อนชู้โดยไร้เหตุผลเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มมองมาอยู่ก่อนแล้ว

ไม่ว่าธิภพจะคิดกับเธออย่างไร เขาเป็นเพียงคนเดียวที่เธอไว้ใจได้ เขาต้องไม่ทำให้เธอผิดหวังอย่างแน่นอน

หญิงสาวขอถอนคำชื่นชมที่เคยมีต่อธิภพทั้งหมด อีตาแว่นเจ้าเล่ห์จึงใจแกลังกันชดๆ เขาไม่เพียงทำให้เธอผิดหวัง แต่ยังทำให้โกรธจนควั่นออกหูเลย

ที่เดียว

ลัลณ์ลลิตจ้องคัดทรูหมายเลขหนึ่งอย่างกินเลือดกินเนื้อ อีภพนัดไปรับหญิงสาวที่บ้านตั้งแต่ใก้ยังไม่ให้ เธอจึงเสียเวลาพักผ่อนเพื่อรักษาผิวสาวอ้วนงดงามไปเสียหมด

ที่แรกไฮโซสาวเข้าใจว่าอีภพจะสอนงานของประธานบริษัทให้ดังที่ตกลงกันไว้ ที่ไหนได้เขากลับพาเธอมายังโรงงานเสื้อผ้าสำเร็จรูปซึ่งตั้งอยู่แถบชานกรุงแทน

หลังจากให้ผู้จัดการโรงงานพาลัลณ์ลลิตชมรอบๆ อย่างละเอียดยิบทุกซอกทุกมุมแล้ว ชายหนุ่มก็กลับกล่าวถ้อยคำที่เธอต้องถามซ้ำหลายครั้งเพื่อให้มั่นใจว่าฟังไม่ผิด

“คุณแน่ใจนะว่าจะให้ประธานบริษัทอย่างฉันทำอะไรเง่าแบบนั้น”

“สิ่งที่ผมให้คุณทำไม่เง่าหรือคุณบิวตี้ ก่อนทำหน้าที่ประธานบริษัทได้อย่างมีประสิทธิภาพ คุณต้องฝึกงานที่โรงงานในฐานะพนักงานคนหนึ่งเสียก่อน” อีภพตอกย้ำโดยไม่ลังเล

“พนักงานคนหนึ่ง...คุณกำลังหมายถึงสาวโรงงานเนี่ยนะคะ ฉันเป็นถึงประธานบริษัท คุณจะให้ฉันลดตัวลงไปเป็นสาวโรงงานได้ยังไง” เธอแย้งเสียงเดียว

“กฎข้อแรกของการเป็นประธานบริษัท คุณต้องไม่ดูถูกพนักงานของคุณเอง สาวโรงงานที่คุณกำลังดูถูกเป็นพนักงานที่มีค่าของบริษัทเรา หากไม่มีพวกเธอ เราก็ไม่มีผลิตภัณฑ์ดีๆ ที่จะทำเงินให้บริษัท” ชายหนุ่มสั่งสอน

“ฉันไม่ได้ดูถูกสาวโรงงาน” หญิงสาวแก้ความเข้าใจผิด แล้วยืนยันความคิดเดิม “แต่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องไปทำงานแบบพวกเธอด้วย ในเมื่อฉันเป็นถึงประธานบริษัทเสียวะ”

“เพราะเป็นประธานนะสิครับ คุณถึงต้องรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในบริษัทอย่างลึกซึ้ง ยิ่งคุณดูแลฝ่ายการผลิตทั้งหมด คุณก็ยิ่งต้องเข้าใจกระบวนการทำงานในโรงงานอย่างละเอียด รวมทั้งปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้น คุณถึงจะ

ควบคุมงานได้” ธิภพอธิบายด้วยความใจเย็น แต่ไม่มีท่าทีประนีประนอม

“พ่อฉันไม่เห็นต้องไปเป็นสาวโรงงานเลยนี่คะ” ลัลน์ลลิตเถียง

“คุณรู้ได้ยังไงว่าท่านไม่เคยทำงานพวกนี้” ชายหนุ่มย้อนถาม “ลุงบรกับพ่อผมช่วยกันก่อตั้งชนบรมาตั้งแต่ยังเป็นแค่ร้านตัดเสื้อผ้าสำเร็จรูปในห้องแถว มีช่างเพียงไม่กี่คน กว่าจะมาถึงทุกวันนี้ท่านทั้งสองรวมทั้งคุณแม่คุณและแม่ผมต่างก็ต้องทำงานทุกอย่างด้วยตนเอง ไม่ว่าจะตัดเย็บหรือเก็บกวาดเศษผ้า พวกท่านก็ทำมาจนหมดแล้ว อาจจะมีมากกว่าที่ผมบอกเสียด้วยซ้ำ ท่านถึงได้ประสบความสำเร็จไงล่ะ”

“แต่หมั้นมาก่อนนี่คะ ตอนนี้อะไรๆ ก็เข้าที่แล้ว ฉันเองก็เดินดูโรงงานจนขาลาก แค่นี้ก็รู้ทุกอย่างแล้วละนะ” เธอแย้งขำๆ คุๆ พลางนวดขาที่เมื่อยขบให้เห็น

“แค่นี้ไม่พอหรอกครับคุณบิวตี้ การมองผ่านๆ กับแค่ได้ฟังจากที่คนอื่นพูดไม่ทำให้คุณรู้สึกซึ่งเท่ากับปฏิบัติเอง” เจ้าของร่างสูงกอดอกเทศนาจนหญิงสาวน้มนมูกด้วยความขัดเคือง

“ฉันเรียนจบด้านแฟชั่นดีไซน์มาจากลอนดอน คุณลืมนี่ไปแล้วรึยัง”

“กฎข้อที่สองของการเป็นประธานบริษัท คุณต้องทิ้งปริญญาทุกใบไว้ที่บ้าน แล้วเรียนรู้อุปนิสัยของเราในสภาพที่มันเป็น พนักงานฝ่ายการผลิตและการตลาดในชนบรทุกคนต้องมาฝึกงานอย่างที่ คุณจะทำเหมือนกัน” ธิภพกล่าวเสียงเรียบ

“คุณก็ฝึกด้วยหรือคะ” เธอตาโตด้วยความสนใจ

“ครับ ผมเองก็ต้องฝึกเหมือนกัน” เขาพยักหน้า

“นั่นก็ได้ ฉันจะลองฝึกงานดู” ลัลน์ลลิตตอบแบบหยิ่งๆ ธิภพยิ้มจนตาพร่าจนหญิงสาวอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาทำอะไร เธอยังไม่ทันได้คำตอบ ชายหนุ่มก็ยื่นถุงใบหนึ่งให้

“เครื่องแบบสาวโรงงาน คุณควรเปลี่ยนเพื่อให้เหมือนคนอื่น”

ลัลน์ลลิตเบิกตากว้าง ไม่ยื่นมือออกไปรับ ธิภพจึงถือวิสาสะวางเปาะลง

บนมือของเธอเสียเอง หญิงสาวเปิดถุงออกด้วยใบหน้าขุ่น ก่อนแบ่ปากอย่าง
รังเกียจขณะจับนิ้วคืบเครื่องแบบสาวโรงงานสีชมพูหวานแหววออกมา

“คุณจะให้ฉันใส่ชุดนี้จริงๆ นะหรือ รู้มั๊ยว่าเนื้อผ้าหยาบกระด้างแบบนี้
ทำให้ผิวเนียนนุ่มของฉันเป็นริ้วรอยได้ แถมแบบเสื้อก็เซยชะมัด ฉันนึกภาพ
ไม่ออกเลยว่าพวกสาวโรงงานใส่มันเข้าไปได้อย่างไร”

“เครื่องแบบของพนักงานถูกออกแบบมาเพื่อให้เหมาะกับการทำงานใน
โรงงานโดยไม่รุ่มร่ามและช่วยให้ปลอดภัยเมื่อต้องใช้เครื่องจักร เนื้อผ้าที่คุณ
ว่าแข็งก็เป็นธรรมดาสำหรับการใส่ครั้งแรก แต่จริงๆ แล้วผ้าแบบนี้ระบาย
ความร้อนได้ดี แถมเส้นใยก็ไม่ลงไปปลอมปนกับผลิตภัณฑ์ของเราด้วย”
ชายหนุ่มร่ายยาว

“แต่ชุดของฉันก็ดีอยู่แล้วนี่” ลัลน์ลลิตก้มมองแพนดัสซูทของซาแนลที่
เธอภาคภูมิใจ

“มันไม่เหมาะกับการทำงานที่นี้หรอกคุณ คุณบอกผมเองนะว่าจะทำ
ตามผมโดยไม่มีข้อโต้แย้ง” ธีภพทำหน้าระอาอย่างไม่ปิดบัง ครั้นเห็นเธอยัง
ยืนหนึ่งด้วยความดีใจนั้น เขาจึงตัดบท “ในเมื่อคุณไม่ยอมเปลี่ยนชุด งั้นผมก็
จะเลิกสอน ผมรู้อยู่แล้วว่าคุณต้องเป็นแบบนี้”

ธีภพทำท่าจะออกนอกห้องไปจริงๆ ลัลน์ลลิตจึงร้องห้ามเสียงหลง

“คุณธี อย่าไปนะ ฉันใส่ก็ได้” หญิงสาวก้มมองชุดทรูแพงระยับของตน
อย่างสังลา ก่อนเดินตุ้บตุ้บเข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำด้วยใบหน้าอง้ง

ธีภพยิ้มกริ่มขณะมองตามประตูห้องน้ำที่ปิดลงดั่งบังจันทูแทบแตก
คุณบิวตี้คนสวยคงโกรธเขามากทีเดียว อย่างไรก็ตามชายหนุ่มนับถือในความ
มุ่งมั่นของเธอที่คิดสานงานของบิดาจนยอมทำทุกอย่างแม้แต่กลายเป็นสาว
สาวไฮโซเป็นสาวโรงงาน

ธีภพไม่ได้เจอ ลัลน์ลลิตมานานหลายปีนอกจากจะเห็นตามข่าวสังคม
ชื่อเสียงความเอาแต่ใจและห่วงสวยของหญิงสาวเลื่องระบือพอๆ กับความ

งดงามที่ยิ่งเพิ่มขึ้นตามกาลเวลา

ตอนเด็กๆ เธอก็สวยอยู่แล้ว แต่ปัจจุบันเธอสวยยิ่งกว่า โดยเฉพาะเมื่อวานกับวันนี้ สีหน้ามุ่งมั่นของลัลณ์ลลิตทำให้เธอสวยจับใจ

ธิดาพิโคลงศิระชะ นิ่งหน้าด้วยความโกรธกรุ่น เขาต้องบ้ำแนถ้าหลงใหลไปกับความงามอันหลอกลอกตาของเจ้าหล่อน คุณหนูบิวตี้เป็นผู้หญิงซึ่งท่วงสวยและเอาแต่ใจจนเขาปวดหัวทุกครั้งที่เขาใกล้มาตั้งแต่เด็ก เขาควรจะเซ็ดเสียนี่

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าเหตุใดเธอจึงคิดมาทำงานในบริษัทที่หญิงสาวไม่เคยสนใจเรื่องธุรกิจมาก่อน ซ้ำยังเจาะจงให้เขาเป็นคนสอนงานทั้งที่กรเทพเป็นหน้าแท้ๆ ของเธอ มารดาเขาคงแปลกใจพอกันเพราะเมื่อวานยังพูดเรื่องนี้กันอยู่หยกๆ

เพื่อแม่ของเขาและบิดามารดาของลัลณ์ลลิต ธิดาพิจะช่วยเหลือหญิงสาวตามคำขอ แน่แน่นอนว่าการฝึกงานสำหรับพนักงานปกติไม่ยากเย็นขนาดนี้ ทว่าสำหรับคนที่ไม่รู้อะไรเลยอย่างลัลณ์ลลิต เธอต้องผ่านบทเรียนสาหัสยิ่งกว่าทุกคน

ธิดาพิรู้ว่าไม่ยุติธรรมกับเจ้าหล่อนนัก แต่ถ้าเขาประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนคุณหนูบิวตี้ให้เป็นนักธุรกิจสาวทรงประสิทธิภาพ ธนบวรก็จะได้ประธานที่มีความรู้และความสามารถเหมาะกับตำแหน่งมาบริหารสมดังเจตนารมณ์ของผู้ก่อตั้งทั้งสอง

ชายหนุ่มเหยียดยิ้ม เขาคงฝันเฟื่องมากเกินไปเสียแล้ว ไม่มีทางที่ผู้หญิงรักสวยรักงามยิ่งกว่าทุกสิ่งในโลกจะอดทนผ่านพ้นบทเรียนอันเคี้ยวกร้านนี้ได้แน่

เขาให้ลัลณ์ลลิตมากที่สุดหนึ่งสัปดาห์ เจ้าหล่อนจะต้องเลิกล้มความตั้งใจและหันไปสวยกริดกรายในโลกไฮโซของเธอเหมือนเดิมอย่างแน่นอน

๒

หญิงสาวก็มองเสื้อผ้าของตนเองเป็นครั้งที่สี่สิบนับตั้งแต่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจนกระทั่งเดินเคียงคู่มากับบ๊อบบี้ เธอหยุดหงิดไม่น้อยเพราะโรงงานแห่งนี้ไม่มีกระจกให้ดูเลยสักบาน นอกจากในห้องน้ำเท่านั้น

แล้วสาวสวยอย่างคุณบิวตี้จะยลโฉมของตนเองได้ที่ไหนกันล่ะ

เครื่องแบบสาวโรงงานที่ใส่ก็แสนเซย ให้สวมนอนเธอยังไม่เอา สองสิ่งแรกที่ลึกลับลึตม่งมันว่าจะทำหน้าที่ที่ได้ใช้อำนาจประธานบริษัทคือโลหะชุดพนักงานให้หมด แล้วเปลี่ยนคอสตุ่มใหม่ให้โฉบไฉวยิ่งกว่า รวมทั้งติดกระจกบานโตตั้งแต่หัวประตูยันท้ายโรงงานให้สะใจไปเลย

หญิงสาวขมวดคิ้วเมื่อเห็นผู้จัดการโรงงานยืนสงบเสงี่ยมรออยู่หน้าโกดังเก็บผ้าที่เธอเคยมาเยี่ยมชมเมื่อเช้า ตาขวาเขม่นยิบๆ เหมือนเป็นलगร้ายบอกเหตุ

“คุณจะให้ฉันฝึกงานที่โกดังนี้หรือคะ” ลึกลับลึตม่งถามคนข้างตัวอย่างไม่รอช้า

“ฉลาดดี วันนี้คุณจะฝึกงานที่นี่แหละ” ชายหนุ่มตอบด้วยสีหน้ายียวน

“ในโกดังเก็บผ้าเนี่ยคะ” เธอย้ำอีกหน เส้นเลือดตรงขมับเต้นตูดป
ถึยิบ

“ไซ้” ธิภพพยักหน้า เดินไปสมทบกับผู้จัดการและเข้าไปด้านในของ
โกดัง หญิงสาวจึงต้องรีบจำตามไปด้วยอาการหัวเสีย

ไฮ้ไซ้สาวกวาดสายตามองโกดังซึ่งเต็มไปด้วยชั้นเหล็กโปร่งที่มีม้วนผ้า
เรียงรายอยู่ คุละกลุ่มตามสีและเนื้อผ้าคล้ายคลึงกัน เจ้าหน้าที่จำนวนหนึ่ง
่วนกับการติดสติ๊กเกอร์บาร์โคดบนม้วนผ้ากองโต บ้างก็ลำเลียงม้วนผ้าใส่
รถเข็น ทั้งยังมีพนักงานขับฟอร์กลิฟต์ (Forklift) บรรทุกผ้าผ่านไป แต่ละคน
สวมหมวกและใส่หน้ากากจนเห็นแต่ลูกตาเช่นเดียวกับปลั๊กลิตและธิภพ

“คุณจะให้ฉันทำอะไรคะ อย่าบอกนะว่าจะให้ฉันแบกผ้าพวกนั้น”
หญิงสาวทำหน้าขยาด

“ถ้าทำได้ผมก็อยากให้คุณทำนะ” เขาแยกเขี้ยวสะใจ “ไซ้คดีที่โรงงาน
ของเราทันสมัย เดียวนี้เราใช้ฟอร์กลิฟต์ขนผ้าแทนแรงงานคนแล้ว งานที่คุณ
ต้องทำในวันแรกจึงง่ายหน่อย แคร่รับผ้า ตรวจสอบคุณภาพ และจัดเก็บพวก
มันในสต็อกเท่านั้นเอง”

“ทำไมประธานบริษัทอย่างฉันต้องทำอะไรยุ่งยากขนาดนี้ด้วยนะ”
หญิงสาวบ่นอย่างไม่ถนอมเสียง ธิภพจึงอ้างเสียงข่ม

“กฎข้อที่สามของการเป็นประธานบริษัท คุณต้องทำงานได้ทุกอย่าง
เหมือนที่พนักงานของคุณทำ ถ้าคุณไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขาทำอะไร คุณจะคุม
โรงงานทั้งหมดได้ยังไงล่ะ”

“กฎๆๆ คุณก็อ้างแต่กฎบ้างกฎบออยู่นั้นแหละ วันนี้ก็ปาเข้าไปสาม
แล้ว กว่าฉันจะฝีกงานเสร็จไม่ปาเข้าไปถึงร้อยข้อเลยี่ง” เธอประชดด้วย
ท่าทางกระพืดกระพืดสกับความเป็นคุณบิวดีชาวีนที่ทุกคนขยาดและ
พร้อมจะตามใจ

ทว่าธิภพไม่เหมือนใคร เขาไม่สนใจหน้าตาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ
ของอีกฝ่าย ขณะที่ผู้จัดการโรงงานรีบหลบฉากออกไปอย่างรู้งาน ส่วนพนักงาน

ที่เหลื่อต่างก็ลอบมองมาด้วยความใ้ใครรู้เกมหวาดหวั่น

“ผมเคยบอกคุณว่าการเป็นเจ้าของบริษัทไม่ใช่เรื่องง่าย แคร็อยซ์้ออาจจะน้อยไปด้วยซ้ำ”

“ใครจะไปจำได้หมดล่ะคะ” ลัลน์ลลิตสะบัดเสียงด้วยท่าทางที่อ่อนลงเล็กน้อยเมื่อเจอคนจริงซึ่งไม่ยอมตนเหมือนคนอื่น

“คุณก็จดไว้สิครับ สมัยเรียนไม่มีใครสอนรีงว่าควรจะทำสิ่งที่คุณเรียนรู้ออกไป แล้วเอามาทบทวน จะได้จำได้” เขาสั่งสอนอย่างเข้มงวดราวกับครูฝ่ายปกครองในโรงเรียนดัดสันดาน

ลัลน์ลลิตถลิ่งตาใส่ด้วยความโกรธจัด ครั้นเห็นสีหน้าเอาจริงของคู่อริ เธอจึงหยุดอาการอวยการกรีดไ้ได้ฉับพลัน

“พูดเป็นตาแกอยู่ได้” หญิงสาวบ่นอุบ เหลียวหลังหาผู้ช่วยส่วนตัวตามความเคยชิน ก่อนนี้ก็ได้ว่าตนไม่มีผู้ติดตามมาหลายวันแล้วหลังไล่นังงูพิษคนเก่าออกไป แม้กรเทพจะหาคนใหม่มาให้ หญิงสาวก็ไม่ยอมรับ เพราะไม่ไ้ใจ

ไฮโซสาวความหากระเป่าถือเพื่อเอาแบล็กเบอร์รี่ออกมาบันทึกข้อมูลคิดได้ในตอนนั้นว่าเธอต้องฝากของทั้งหมดไว้ในล็อกเกอร์ของพนักงานไม่ต่างจากคนอื่นเพราะอีตาทิภพเข้มงวดเพียงคนเดียว หญิงสาวรีบหมุนตัวกลับเตรียมออกจากโกดังอย่างใจร้อน

“คุณจะไปไหน” ธิภพขมวดคิ้ว

“ไปเอาบีบีมาจดนตรี คุณบอกให้ฉันจดทุกอย่างไม่ใช่หรือ” ลัลน์ลลิตตอบเสียงห้วน เธอนิ่งหน้าเมื่อเห็นชายหนุ่มกลอกตาขึ้นฟ้าด้วยความเหนื่อยหน่าย

“ไม่ต้องใช้บีบีหรือคุณ เสียเวลากว่าที่จะจิมทีละตัวอักษร ผมว่าคุณใช้สมุดจดจะดีกว่า อ้าว! จะไปไหนอีกล่ะ ผมยังพูดไม่จบเลยนะ”

“ยังงั้นฉันก็ต้องไปที่ล็อกเกอร์” หญิงสาวยืนยันหัวชนฝา ครั้นเห็นธิภพอ้าปากเตรียมเทศนา เธอจึงรีบชิงอธิบาย “ฉันต้องใช้แบล็กเบอร์รี่เพื่อเข้า

เน็ตเลือกสมุดโน้ตในเว็บไซต์หลายสิ่วิตตองนะลึคะ เพื่อสาขาในกรุงเทพฯ มีจะได้ให้เขาส่งของมาเลย”

พูดจบ ลัลณ์ลลิตก็ก้าวฉับไปที่หน้าประตูอย่างรวดเร็ว แต่กลับถูกผู้บริหารหนุ่มรั้งแขนไว้เสียก่อน

“แค่สมุดจด ไม่ต้องเว่อร์ขนาดหลายสิ่วิตตองหรอกคุณ ผมจะหาให้เองไปทำงานได้แล้ว”

“ถ้าคุณหาไม่ถูกใจฉันล่ะ” เธอทำปากยื่นขัดใจ

“ไปทำงาน!” ธีภพย้ำเสียงเข้ม ไม่มีแววผ่อนปรนในดวงตา

“เจ้าค่า” ลัลณ์ลลิตลากเสียงยาวอย่างประซด เซ็ดหน้าเดินตบตบตบไปหาผู้จัดการด้วยความหงุดหงิด พร้อมกับเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว “ฝากไว้ก่อนเถอะอีตาเว่นธีภพ!”

กว่าจะเสร็จสิ้นการฝึกงานในช่วงเช้า หญิงสาวก็เมื่อยขาไปหมด ไม่น่าเชื่อว่าแค่หน้าที่ตรวจรับและตรวจสอบคุณภาพผ้าจะยากเข็ญถึงเพียงนี้ นอกจากลัลณ์ลลิตจะต้องช่วยพนักงานแกะท่อผ้า ตรวจสอบชนิดและสีให้ตรงตามออร์เดอร์ ติตบาร์โค้ด และสแกนข้อมูลเข้าคอมพิวเตอร์แล้ว เธอยังต้องช่วยแพ็กม้วนผ้าและจัดเก็บให้ถูกที่ ยิ่งธีภพกำชับผู้จัดการโรงงานให้เคียวหญิงสาวเต็มที บทเรียนในช่วงเช้าจึงหนักหนาสาหัสยิ่งกว่าเธอเคยพานพบมาตลอดชีวิต

ลัลณ์ลลิตแข่งซักหักกระดูกธีภพไม่รู้กี่รอบที่ทำให้ผู้หญิงสวยสง่าน่าทะนุถนอมอย่างตนต้องตกระกำลำบาก มาแบกหามม้วนผ้าที่หนักราวกับครกหินอ่างศิลา

เจ้าของร่างระหงสลัดแขนทั้งสองด้วยความเมื่อยล้า ทั้งเหนื่อยและหิว แต่หวาดหวั่นมากกว่าว่ามีอุนุ่มเนียนจะหยาบกร้านเพราะใช้งานหนัก แกรมฝุ่นในโกดังที่มองไม่เห็นยังอาจทำให้ใบหน้าเกลี้ยงเกลาเป็นสิ่วอีกต่างหาก ผมเผ้าก็แสนจะยุ่งเหยิง สมองทำงานหนักกับการคิดคำนวณและจดจำข้อมูล

ไนโกดังสต็อกผ้า เห็นที่เธอต้องรีบไปเอากระเป๋าที่ล็อกเกอร์ แล้วโซโลมเครื่อง ประทับความงามทั้งหลายให้หมดหลอดโดยด่วน เพราะความสวยพริ้งเท่านั้น ที่จะช่วยให้ลัลณ์ลลิตหายเหินเหินได้อยู่ได้

เดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว หญิงสาวก็หน้าบูดเมื่อเห็นธิดาพียินคุยกับ พนักงานอยู่นอกโกดัง ก่อนจะย่างเท้าเข้ามาหาอย่างไม่มีรีรอ

“เป็นไงบ้างล่ะคุณ” เขาทักด้วยเสียงเรื้อยๆ ไม่ได้แสดงออกด้วยซ้ำว่า รอยยิ้ม

“ปวดแขนจะตายอยู่แล้วค่ะ ไม่รู้ว่ามือของฉันทันจะด้านริเปลาหลังจากนี้ ผมก็ยุ่ง แล้วสิวิกิ่งจะขึ้นด้วย” เธอบ่นพลางแบมือทั้งสองขึ้นมาดูใกล้ๆ นึก อยากให้มีกระຈกမှတူနှိမာတၢ်ဒၣ်လိၤဒၣ်

“แต่ฉันไม่ทำให้มือด้านหรือสิ่วขึ้นหรือหน้า” ธิดาพียินหน้าอย่างระอา ก่อนตัดบทเสียงหัวเราะเมื่อเห็นหญิงสาวทำท่าจะบ่นขึ้นมาอีก “ไปกินข้าวกันเถอะ ผมหิว”

คนหน้าเข้มก้าวนำโดยไม่รอฟังเสียงคัดค้าน ลัลณ์ลลิตแหม่ปากแน่น ด้วยความขัดใจ ไนโลกนี้มีเพียงธิดาพียินเท่านั้นที่ไม่เคยสนใจหรือให้ความสำคัญ กับเธอตั้งเช่นคนอื่น หญิงสาวจึงหงุดหงิดกับท่าทีของเขามาตั้งแต่เด็ก แต่นั่น เทียบไม่ได้เลยกับปัจจุบันที่เธอเคืองแค้นจนแทบอยากฆ่าเขาวันละหลายรอบ

เป็นตายร้ายดีอย่างไร เธอจะต้องทำให้ธิดาพียินมารับในตัวเองให้ได้ อีตาแวนจอมเข้มงวดจะต้องตาก้างไปเลยเมื่อเห็นความสำเร็จของประธาน บริษัทที่ทั้งสวยและทั้งเก่งอย่างเธอ

ถึงวันนั้นเมื่อใดละก็ ลัลณ์ลลิตจะหัวเราะเยาะเขาพร้อมกับจัดงานเลี้ยง ฉลองชัยอย่างยิ่งใหญ่ให้เป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ไปเลย!

ก่อนจะถึงวันนั้น ประธานบริษัทสาวสวยยังต้องตกกระกำลำบาก เป็นสาวโรงงานต่อไป

ลัลณ์ลลิตกวาดตามองโรงอาหารซึ่งมีร้านเรียงรายตลอดแนว ตรงกลาง

เป็นโตะไฟเบอร์ลีขาวนับร้อยตัวที่มีพนักงานจับจองอยู่แล้วเกือบทุกโตะหญิงสาวเห็นผู้จัดการโรงงานยืนเจียมเจียมอยู่หน้าร้านก๋วยเตี๋ยวซึ่งอยู่หน้าสุดของโรงอาหารเหมือนรอรับคำสั่ง ชีภพกลับส่งสัญญาณว่าไม่ต้องการความช่วยเหลือ ชายสูงวัยจึงจากไป

“เราจะทานอาหารกันที่นี่นะหรือคะ” หญิงสาวถามอย่างไม่แน่ใจนัก เธอถูมือทั้งสองที่เพ็งซีโลมแอนด์ครีมมาหมาดๆ ก่อนควักกระຈกขนาดพกพามาส่องหน้าตามประสาคนรักสวยรักงาม ไม่สนใจบรรดาสาวโรงงานซึ่งจ้องมองทั้งสองด้วยความใคร่รู้

“ครับ เราจะกินเหมือนพนักงานคนหนึ่ง” ชีภพยิ้มยั่วเหมือนรอให้เธอไววาย ลัลน์ลลิตจึงค้อนขบอย่างไม่พอใจ

“ทานข้าวในโรงอาหารแค่นี้ ไม่เป็นปัญหาสำหรับฉันหรอกคะ” ไฮโซคนดังบอกด้วยความถือดี เลิกจัดผมที่ยุง เก็บกระຈกลงในกระเป๋ แล้วก้าวฉับนำชีภพอย่างต้องการเอาชนะ

ไม่นานนักทั้งสองก็มานั่งที่โตะอาหารซึ่งเจ้าของเดิมเพิ่งลุกออกไป ลัลน์ลลิตจ้องข้าวสวยและกับข้าวพื้นๆ ส่องอย่างตรงหน้าด้วยความลั้งเลวว่าควรรับประทานหรือไม่ เพราะไม่เคยกินอาหารหน้าตาบ้านๆ พวกนี้มาก่อน

“รออะไรอยู่ล่ะ ทานสิคุณ อร่อยนะ” ชีภพเงยหน้าจากจานข้าวซึ่งเขารับประทานด้วยความเอร็ดอร่อย ดวงตาคมมีแววท้าทายผสมกับไม่เชื่อว่าไฮโซสาวจะรับประทานอาหารราคาถูกเช่นนี้ได้

ลัลน์ลลิตไม่เอายากยอมแพ้ เธอจึงลองตักที่ละนิด ก่อนจะลิ้มรสอย่างพอใจว่าดีกว่าที่คิด

“เอานี้ ผมลืมให้” ชีภพยื่นสมุดปกแข็งให้เธอสองเล่ม แบบเดียวกับสมุดคัดลายมือของเด็ก พร้อมทั้งปากกาลูกสี่ราคาถูกอีกแห่งหนึ่ง

“อะไรคะ” ลัลน์ลลิตมองตาปริบๆ อย่างงุนงง

“สมุดจดของคุณไง” เขาตอบง่ายๆ แล้วก้มหน้าก้มตาตักอาหารเข้าปาก

ต่อ

“แต่นี้มัน...อ้อ! คุณจะให้ฉันใช้สมุดแบบนี้จดเนี่ยนะ ดูลึเคะ มันมีสูตร-
คุณข้างหลังด้วยนะ นี่มันสมุดของเด็กนักเรียนชัดๆ” เธอมองสมุดปกแข็ง
ลายกนกฉวัดเฉวียนเหมือนที่เด็กประถมใช้คัดลายมือด้วยสายตาตุ๊ก

“แถวนี้ไม่มีห้างสรรพสินค้าที่คุณชอบไปหรอก มีแต่ร้านโชห่วย ผมหาได้
แค่นี้แหละ” ธิภพยกไหล่ แล้วจ้องหญิงสาวเขม็ง “ทำไมล่ะ รังเกียจจากเหง้า
ของบรรพบุรุษไทยมากนักหรือถึงใช้สมุดลายไทยไม่ได้”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ ฉันรักศิลปะไทยโบราณ แต่วามันเขมย่มากมากเมื่อ
อยู่ในสมุดจดการบ้านนักเรียนแบบนี้ ฉันไม่ใช่หรอกค่ะ” เธอเลื่อนสมุดกับ
ปากกาคืบ

“คุณนี่เรื่องมากไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะ ผมบอกแล้วไงว่าจะให้ผมช่วยก็ห้าม
โต้แย้ง” ธิภพวางข้อสงสัยมลงแล้วนั่งกอดอกอย่างหมดความอดทน

“แม้แต่เรื่องสมุดเนี่ยนะคะ ฉันไม่เอาด้วยหรอก” เธอล้วงหยิบแบล็ก-
เบอร์รี่ในกระเป๋าลัดดีดอร์สีดำ ชายหนุ่มกลับห้ามไว้อีกครั้ง

“หยุดเลย ไม่ต้องสั่งหรอกไอ้หลุยส์เหลวอะไรของคุณนะ คุณต้อง
ใช้สมุดเล่มนี้เท่านั้น ไม่งั้นผมจะไม่ช่วยคุณอีก” ธิภพยึดของทั้งหมดที่ซื้อใส่
มือหญิงสาว

“ไม่มีเหตุผลเลย” ลีลน์ลลิตป่นกระปอดกระแปด

“มีสิ เวลาทำงานในโรงงานคุณต้องใช้ความคล่องตัวสูง ไม่ควรพกอะไร
ติดตัวให้เกะกะ ถ้าชินพกสมุดหลุยส์บ้างอะไรนั่น คุณก็ต้องกังวลว่าจะวาง
มันตรงไหน จะเก็บมันยังไง แต่ถ้าคุณใช้แค่สมุดตุ๊กๆ แบบนี้ คุณจะโยนมัน
ไว้ที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องสนใจด้วยว่ามันจะเลอะเทอะรีเปลา” ธิภพให้เหตุผลจน
คนฟังได้แต่นั่งหน้างออย่างยอมจำนน

เธอก้มหน้ามองสมุดลายกนกสีแดงกับสีเขียวอีกครั้ง “ทำไมต้องมีสอง
เล่มล่ะคะ ฉันใช้แค่เล่มเดียวก็พอ”

“เล่มหนึ่งเอาไว้ให้คุณจด ส่วนอีกเล่มเอาไว้สรุปลงให้ผมอ่านว่าแต่ละวัน
คุณเรียนรู้อะไรบ้าง”

“โห! ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะคะคุณธี ถึงต้องส่งการบ้านให้คุณครูทุกวัน”
 ลัลน์ลลิตโวยวาย

“คุณทำตัวเหมือนเด็กออกจะตาย” เขาพูดอย่างขำขัน ก่อหน้าเสียงแข็ง
 “คุณให้ผมเป็นคนดูแลเรื่องการฝึกงาน เพราะฉะนั้นคุณก็ต้องทำตามกฎ
 ของผม”

“เผด็จการชัดๆ” หญิงสาวขมขมิบปากบ่น

“ผมได้ยินนะ” เธอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เขาจึงบอก “ถ้าคุณไม่ยอมให้ผม
 ช่วยก็แล้วไป คุณไปขอให้อาจารย์สอนงานแทนก็แล้วกัน”

“ไม่นะคะ!” ลัลน์ลลิตรีบปฏิเสธด้วยความร้อนรน

“ทำไมครับ ทำไมคุณถึงไม่ให้อาจารย์ฝึกงานให้ในเมื่ออาจารย์หน้าแท้ๆ
 ของคุณ” ธีภพจ้องตาเธออย่างคาดคั้น

“ฉันบอกแล้วไงคะว่ามันเป็นเหตุผลส่วนตัวของฉันที่คุณไม่จำเป็นต้องรู้
 และคุณก็จะบังคับให้ฉันบอกไม่ได้ด้วย” หญิงสาวตอบ พยายามปิดบังความ
 เศร้าที่ถูกหน้าแท้ๆ หักหลังไม่ให้ชายหนุ่มเห็น

“ผมไม่เข้าใจ อาจารย์รักคุณมากนะ ทำไมคุณถึงทำหน้าที่เหมือนกับ
 รังเกียจท่านแบบนี้ล่ะ” ธีภพหรีตตามองด้วยความกังขา

“ฉันไม่ได้รังเกียจน้ำกร แต่ฉันจะไม่บอกเหตุผลที่ไม่ให้น้ำกรสอนงาน
 ให้ฉันกับคุณ” ลัลน์ลลิตทำคอแข็ง จ้องมองไปที่อื่นเหมือนต้องการจบ
 บทสนทนา

“วันหนึ่งคุณต้องบอกผม” เขาขู่ แต่เธอไม่ตอบอันใด

ทั้งสองรับประทานอาหารไปเงียบๆ อย่างน่าอึดอัด จวบจนลัลน์ลลิต
 เริ่มทนไม่ได้ หญิงสาวจึงหาเรื่องคุย

“คุณจะให้ฉันฝึกงานในโรงงานนี้กี่วันคะ”

“ตามตารางฝึกงานก็อย่างน้อยหนึ่งเดือน คุณจะได้เรียนรู้งานได้
 ละเอียด” ธีภพตอบโดยไม่มองหน้า เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มกำลังหงุดหงิด
 เช่นกัน

“หนึ่งเดือนเชียวหรือคะ” ลัลน์ลลิตถามเสียงแหลม

“อย่างน้อยหนึ่งเดือน” ธิภพแก้ “แต่ถ้ารายงานที่คุณเขียนแสดงว่าคุณเข้าในงานในแต่ละจุดต้องแท้ ผมอาจให้คุณเข้าไปฝึกงานที่สำนักงานใหญ่ ไวขึ้นก็ได้นะ” เขาให้กำลังใจ แต่ก็เห็นว่ายังโหดอยู่ดี

“เฮ้อ! ทำไมฉันถึงรู้สึกเหมือนอยู่โรงเรียนดัดสันดานก็ไม่รู้” ลัลน์ลลิต ตักอาหารเข้าปากอย่างเหนื่อยใจ ก่อนตาโตเมื่อนึกได้ “จริงสิคะ คุณยังไม่ได้บอกฉันเลยว่าต้องทำงานตั้งแต่กี่โมงถึงกี่โมง”

“ตามปกติแล้วพนักงานของเราทำงานกันเป็นกะ คือเจ็ดโมงเช้าถึงสี่โมงเย็น กับกะเย็นห้าโมงถึงตีสอง สำหรับคุณอาจจะต้องฝึกงานข้ามกะในบางวัน” ธิภพตอบเสียงเรียบ

“ฉันขอยู่กะเช้าอย่างเดียวได้มั๊ยคะ ฉันต้องถึงบ้านก่อนพระอาทิตย์ตกดิน” หญิงสาวกล่าวด้วยความกังวล เธอจะอยู่จนตึกตื่นได้อย่างไรเล่า ในเมื่อต้องกลายเป็นนกหงส์หยก แม้จะผ่านไปหลายวันแล้ว ลัลน์ลลิตยังคงหวาดหวั่นทุกคราที่ความมืดมิดมาเยือน

ความพรึ่นพริ้งของหญิงสาวถูกเสียงหัวของอีกฝ่ายกลบอย่างดูถูก

“คุณเนี่ยนะจะต้องถึงบ้านก่อนพระอาทิตย์ตก ที่ไปงานไฮโซไฮช้อทั้งหลาย คุณยังอยู่ได้ยันเช้าเลย แต่บริษัทของคุณนะครับคุณบิวตี้”

“ตอนนี้มันเปลี่ยนไปแล้วคะ ฉันมีกฎข้อใหม่ว่าไม่ออกนอกบ้านหลังพระอาทิตย์ตกและก่อนพระอาทิตย์ขึ้น” เธอทำหน้าที่วางข้อเสนอลงในจานอย่างแข็งๆ

“ทำไมล่ะครับ ราชรถของคุณจะกลายเป็นฟักทอง แล้วตัวคุณจะอยู่ในชุดผ้าชีวรี่แบบซินเดอเรลลารีง” ธิภพย้อน

“ฉันมีเหตุผลส่วนตัวก็แล้วกันค่ะ” ลัลน์ลลิตรวบข้อเสนอล้อม อาหารรสเผื่อนจนไม่อยากกินอีกต่อไป

“และผมก็ไม่จำเป็นต้องรู้อย่างนั้นไซ้มั๊ย” เขาตัดคออย่างรู้ทัน

“ค่ะ คุณไม่จำเป็นต้องรู้” เธอหลุบตาต่ำซ่อนความหัวนเกรงแถมเศร้า

หมองเอาไว้ จนปานนี้ลัสน์ลลิตยังหาเหตุผลไม่ได้ว่าเหตุใดความประหลาดพิสดารอันน่าสะพรึงกลัวนี้ต้องเกิดขึ้นกับตน จะหันหน้าปรึกษาใครก็ไม่

“คุณชัชจะมีปัญหากับผมมากกว่าหนึ่งเรื่องแล้วนะครับ เมื่อกี้คุณก็ไม่ยอมบอกเหตุผลที่ไม่ให้อากรสงงาน มาตอนนี้ก็จะกลับบ้านก่อนพระอาทิตย์ตกอีก” ชีภพตำหนิตตรงๆ

“ฉันขอคุณแค่สองเรื่องนี้เท่านั้นแหละค่ะ นอกนั้นคุณจะให้ฉันทำอะไรฉันทำได้หมด ฉันสัญญา” เธอพูดเสียงหนักแน่น พยายามปรับสีหน้าอันลึบสนให้เป็นที่ปกติ

ชีภพขมวดคิ้วมองมาอย่างขังใจ ก่อนพยักหน้า

“ตกลง ผมให้คุณแค่สองเรื่องเท่านั้น นอกเหนือจากนี้ผมไม่ยอมคุณอีกแล้วนะ”

“ค่ะ แค่สองเรื่องเท่านั้น” ลัสน์ลลิตยืนยัน ต่างคนต่างจ้องตากันอย่างคุ่มเชิงราวกับเตรียมประกาศสงคราม ก่อนที่เสียงไซของผู้หญิงคนหนึ่งจะดังขึ้นด้วยความรวดเร็ว

“สวัสดีค่ะพี่ธี”

สองหนุ่มสาวเงยหน้าขึ้น ลัสน์ลลิตคอแข็งทันทีที่เห็นเจ้าของร่างเพรียวซึ่งปราดเข้ามาทักทายชายหนุ่มอย่างสนิทสนม โดยมีหญิงสาววัยสามสิบตอนต้นซึ่งเธอไม่เคยเห็นหน้าเดินตามมายืนข้างๆ

“แพ้ตามาตรวจงานกับพี่ปอดิค่ะ เห็นคนบอกว่าพี่ธีมาที่นี่ แพ้เลยรีบมาหาพี่ธีเลยนะคะ” พักตร์พิมลยิ้มหวานหยดย้อยจนมดทั้งรังแทบรุมตอมชีภพยิ้มตอบอย่างคุ่นเคย และทักทายหญิงสาวอีกคนตามมารยาท ก่อนเบนสายตาไปยังหญิงสาวที่นั่งร่วมโต๊ะด้วย ผู้มาใหม่จึงยกมือขึ้นทาบอกด้วยความตกใจเกินเหตุราวกับเตรียมการแสดงฉากนี้มาเป็นร้อยรอบ

“อู๊ยตาย! คิดว่าสาวโรงงานที่ไหนนั่งทานข้าวกับพี่ธี ที่แท้ก็คุณบิวดีคนสวยนี่เอง สวัสดิ์จะญาติที่รักของฉัน”

เสียงแตกดันของคนพูดทำให้ดวงตาของลัสน์ลลิตวาววับ ทว่าท่าทาง

ซึ่งแสดงออกอย่างหนึ่งสงบราวกับราชินีผู้สูงศักดิ์คุยกับข้าทาสต่อยตัว

“สวัสดิ์ แพ้ต”

สายตาสองคู่ส่งประกายพิฆาตราวกับสายฟ้าฟาดที่สาดใส่กันแปริ่งปรั้ง
ธิดาพจึงกู่สถานการณ์ด้วยการแนะนำหญิงสาวอีกคนซึ่งลัคน์ลลิตไม่รู้จัก
แต่ไม่สามารถทำอะไรได้มาก เพราะบุตรสาวเพียงคนเดียวของกรเทพ
ลอยหน้าลอยตาพูด จงใจหาเรื่องเหมือนที่ท่ามาตั้งแต่เด็ก

“ได้ข่าวว่าเธอมาฝึกงานที่บริษัทของเรา ฉันก็คิดว่าข่าวมั่ว ไม่น่าเชื่อว่า
คนอย่างเธอจะเอาจริง”

“ในเมื่อบริษัทนี้เป็นของพ่อฉันและฉันเองก็เป็นถึงประธานบริษัทคู่กับ
คุณนี่ แล้วมันแปลกตรงไหนล่ะที่ฉันจะมาบริหารบริษัทของตัวเองเสียที”
ลัคน์ลลิตโต้กลับด้วยรอยยิ้มเย็น ทั้งที่เส้นเลือดตรงขมับเต้นตุบๆ รัยิบ

“แต่ไหนแต่ไรเธอไม่เคยแยแสฉันจะ ปล่อยให้พี่ตี พ่อ แล้วก็ฉันช่วย
กันทำหน้าที่แทนคุณลุงบวร แต่ก็ดีนะเพราะพวกเราทำงานเข้าหากันดีมาก
พนักงานเชื่อถือและให้ความร่วมมือ บริหารงานสบายสบาย จริงมั๊ยคะพี่ตี”
พัคตร์พิมลพยักพเยิดกับธิดาพร้อมหัวเราะคิกคัก

“ขอบใจมากนะแพ้ตที่เธอทุ่มเททำงานให้บริษัทของฉัน” หญิงสาวเน้น
สองคำหลังอย่างแสดงความเป็นเจ้าของเต็มๆ “ต่อไปฉันจะทำหน้าที่ของพ่อเอง
คงไม่ต้องรบกวนเธอกับน้ากรอีกแล้วละ”

“เธอหมายความว่ายังไง” อีกฝ่ายขมวดคิ้วข้องใจ ธิดาพก็เช่นกัน

“หมายความว่าเมื่อไหร่ที่ฉันฝึกงานเสร็จ ฉันก็จะเป็นประธานบริษัท
อย่างเต็มตัว บริหารบริษัทของฉันไปพร้อมกับคุณนี่นะลิ้งะ” ลัคน์ลลิตให้
เหตุผลด้วยเสียงหวานหยด

“การบริหารบริษัทใหญ่ระดับประเทศแบบนี้มันยากมากนะบิวตี้ คน
ที่ไม่มีประสบการณ์แบบเธอไม่มีทางทำได้หรอก” พักตร์พิมลว่าตรงๆ ด้วย
ความดูถูก

“ไม่แน่หรอก ไม่มีอะไรที่คนอย่างฉันจะทำได้ เธอคอยดูไปก็แล้ว

กัน” หญิงสาวทำท่ายด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง ไม่สนใจว่าคำพูดตรงไปตรงมาของตนจะทำให้พัทตร์พิมลที่ไม่เคยญาติติดต่อกันโกรธ

“ได้ ฉันจะคอยดู ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าคนอย่างเธอจะมีอะไรนอกไปจากความสวย”

“ก็ดีกว่าคนที่ไม่มีอะไรเลยแม้แต่ความสวย ไม่ใช่หรือจะแพ้” ลัลน์ลลิตสวนกลับทันควันเพราะรู้จักอ่อนของญาติสาวดี

“บิวดี!” พัทตร์พิมลตัวสั่นเทิ้มด้วยความเคืองแค้น สีหน้ายิ่งโกรธจัด ยามเห็นคู่กรณีลอยหน้าลอยตาอย่างเย้ยหยัน ก่อนจะลาธิภพ แล้วสะบัดสะบิ้งจากไปพร้อมปีราซึ่งวิ่งตามแทบไม่ทัน

ลัลน์ลลิตยิ้มร่ากับชัยชนะที่ได้รับมาหมาดๆ ไม่ว่าจะปีผ่านไปพัทตร์พิมลก็ยังไม่มีการพัฒนาการในการต่อกรกับเธออยู่ดี หญิงสาวคงปลื้มเปรมไปอีกเนิ่นนานถ้าไม่สัมผัสถึงรังสีอำมหิตจากคนที่นั่งตรงข้ามเข้าเสียดก่อน

“มองอะไรคะ” เธอเงยหน้าถามด้วยความสงสัย แม้จะรู้คำตอบจากสีหน้าไม่พอใจของชายหนุ่ม

“คุณไม่ควรพูดแบบนี้กับพี่สาวของคุณ” ธิภพตำหนิตรงๆ

“ฉันกับแพ็ตเกิดห่างกันแค่ไม่กี่เดือนเอง” หญิงสาวยกไหล่ กรเทพแต่งงานช้า เขาจึงมีลูกสาวคนแรกและคนเดียวช้าตามไปด้วย ก่อนที่ภรรยาของเขาจะถึงแก่กรรมในวันที่คลอดลูกนั่นเอง

ลัลน์ลลิตเชื่อว่าพัทตร์พิมลซึ่งเติบโตโดยไม่มีมารดาเลี้ยงดูเหมือนเช่นตน คงจะอิจฉาที่หญิงสาวมีพ่อแม่พร้อมหน้า แถมยังน้อยเนื้อต่ำใจที่เธอสวยกว่าเด่นกว่า เป็นที่รักของใครต่อใครแม้แต่กรเทพ พัทตร์พิมลถึงได้คอยหาเรื่องเธอมาตั้งแต่จำความได้

แต่เสียใจ...เพราะลัลน์ลลิตเองก็ไม่ยอมให้ใครมารังแกเหมือนกัน!

“ไม่ว่าคุณกับแพ็ตจะเกิดห่างกันกี่เดือน แต่คุณสองคนก็เป็นญาติกัน คุณควรทำดีกับเธอถึงจะถูก” ธิภพยังต่อว่า

“แพ็ตเองก็ไม่เคยทำดีกับฉันเหมือนกัน คุณเองก็น่าจะเห็นมาตั้งแต่

เด็กไม่ใช่หรือคะ” หญิงสาวแย้งกลับ

“คุณมีศักดิ์เป็นน้อง ควรจะยอมพี่สาวถึงจะถูก” เขาสั่งสอน ครั้นเห็นหญิงสาวทำหน้าบึ้งไม่สนใจ ชายหนุ่มจึงถอนหายใจ แล้วสั่งสอนเสียงจริงจัง “ไม่ว่าคุณจะรู้สึกยังไงกับแพ็ต แต่คุณควรขอบคุณเธอกับอาคารที่ช่วยบริหารบริษัทนี้ในขณะที่คุณไม่สนใจ ถ้าไม่ได้ทั้งสองคน บริษัทคงไม่เจริญรุ่งเรืองถึงขนาดนี้หรอก คุณไม่ควรทำเหมือนจะไม่รู้คุณคนและยังพูดเหมือนกับจะไล่พวกเธอออกจากหน้าที่อีกต่างหาก”

เมื่อลัลน์ลลิตยังนิ่งเฉยเหมือนไม่ใส่ใจฟัง ธิภพจึงว่าอย่างหนักใจ

“คุณบิวตี้ครับ การทำงานในบริษัท คุณจะทำงานคนเดียวไม่ได้หรอกนะ ต่อให้คุณเก่งแค่ไหน ทีมเวิร์กก็สำคัญที่สุด และที่สำคัญแพ็ตกับอาคารเป็นญาติของคุณแท้ๆ นะ ไม่ใช่คนอื่น”

ลัลน์ลลิตม้มปากแน่น อยากประกาศให้ธิภพได้ยินใจจะขาดว่าการเพพคิดอย่างไรกับเธอ แม้อาคารและพัคตร์พิมลจะเป็นญาติสนิท แต่สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว พวกเขาเป็นศัตรูของเธอ

และจะต้องมีเพียงฝ่ายเดียวที่อยู่รอดในสมรภูมिरบนี้!

‘ศัตรู’ ของลัลน์ลลิตก็กำลังหงุดหงิดไม่แพ้กัน พักตร์พิมลเดินกลับไปกลับมาในห้องทำงานด้วยท่าทางกระฟัดกระเฟียด

“ยายบิวตี้เนรคุณ แพ็ตกับพ้อุตสำหรับบริหารบริษัทนี้เพื่อให้มันมีเงินเอาไปถลุง มันยังพูดเหมือนจะไล่แพ็ตกับพ้อออก แถมยังมาด่าว่าแพ็ตไม่สวยอีก แพ็ตเกลียดมัน เกลียดๆๆ เกลียด!” หญิงสาวกระแทกเสียงด้วยความโกรธแค้น

“ใจเย็นๆคะคุณแพ็ต ยังไงคุณลัลน์ลลิตก็เป็นประธานบริษัทคู่กับคุณธินะคะ” ปีรวรซึ่งนั่งไขว่ห้างฟังอยู่ตรงโซฟาปอบอย่างใจเย็น

“ประธานแต่ในนามนะสิคะ พ้อของแพ็ตต่างหากที่คุมทุกอย่างคู่กับพี่ธี” พักตร์พิมลทำหน้าที่ดูถูก เธอก้าวฉับมานั่งลงบนโซฟาปรับแขกตัวเดียวกับ

ผู้บริหารด้านการควบคุมคุณภาพสินค้าที่ทุกคนยอมรับในฝีมือ แล้วเอ่ยด้วยความกังวล “แพ็ตไม่เข้าใจเลยว่าจะทำไมจู่ๆ ยายนั่นถึงรื้องานมาทำงานในบริษัท”

“ท่าทางจะเอาจริงซะด้วยนะคะ” ปิวราทำเสียงเรื้อยๆ หากจุดไฟเกลียดชังให้คนฟังจนลูกโพล่งยิ่งกว่าเก่า

“ฮึ! ประสพการณ์ก็ไม่มี แถมนิสัยเหยียบขี่ไก่ไม่ฟอแบบนั้น ดีไม่ได้จะทำให้บริษัทของเราสูญหายไปกันใหญ่” หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด

“พี่เคยเห็นบริษัทใหญ่หลายแห่งที่ต้องมาล้มเพราะนักบริหารซึ่งไม่มีประสบการณ์ ตอนอยู่ในวัยอร์ค พี่เคยต้องเข้าไปช่วยแก้ไขตั้งหลายแบรนด์เชียวนะ แต่การแก้ก็ไม่ได้ดีเท่าการป้องกันนะคะคุณแพ็ต” สาวผู้ซุ่มซ่าของทางธุรกิจเตือนด้วยสีหน้าห่วงใย

“จริงค่ะ” คนฟังพยักหน้าหงึกๆ รีบตัดสินใจฉับไว “ไม่ได้การแล้วละคะ แพ็ตต้องหาทางขัดขวางยายนั่น เรื่องอะไรจะให้ยายบิวตี้มาทำลายบริษัทที่พ่อของแพ็ตทำทุกอย่างมาทั้งมือ”

“คุณแพ็ตเองก็เหมือนกันค่ะ อย่าลืมนิสัย คุณแพ็ตทุ่มเทให้บริษัทของเราไม่แพ้คุณกรเทพเลย” ปิวรารีบเอาใจ

“แหม! พี่ช่างเข้าใจแพ็ตจริงๆ” แพ็ตยิ้มรับด้วยสีหน้าดีซึ้นก่อนประกาศเสียงแข็งกร้าว “ในทางปฏิบัติแล้วบริษัทนี้เป็นของพ่อและแพ็ตมากกว่าที่เป็นของยายบิวตี้ด้วยซ้ำ แพ็ตจะทำทุกอย่างเพื่อขัดขวางยายบิวตี้ ไม่ให้มาทำงานที่นี่ได้อีกเลย!”

๒

แสงอบอุ่นของดวงอาทิตย์ที่ลอดเข้ามาทางช่องหน้าต่าง สาดส่องเรือนร่างอรชรของสาวสะคราญซึ่งหลับใหลอยู่บนเตียงใหญ่ ใบหน้าผุดผาดงามละมุนยามแสงทองอาบไล้ หากกระนั้นร่องรอยแห่งความเหน็ดเหนื่อยยังชัดเจนจนผู้ที่จับตาดูอยู่สังเกตเห็นได้

ดวงหน้าสีดวงของสตรีในเครื่องทรงระยิบระยับชะงักอยู่เหนือหญิงสาวอย่างพินิจพิเคราะห์ ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะเปรยแผ่วเบา

“หลายวันมานี้นางคงลำบากไม่น้อยเลย”

“ความลำบากที่นางได้พบเป็นเพียงแค่เริ่มต้นเท่านั้น ยังมีบททดสอบอีกมากมายรอนางอยู่”

ทั้งสี่พยักหน้าแก่กันด้วยความเข้าใจ จังหวะนั้นเองที่เจ้าของร่างเปลือยเปล่าบนเตียงนอนเริ่มขยับกาย เปลือกตากะพริบไหวราวกับรำคาญเสียงที่รบกวนการนิทรา ผู้สังเกตการณ์จึงสบตากัน ก่อนจะหายตัวไปทันทีที่หญิงสาวลืมตาขึ้น

...ทิ้งไว้เพียงประกายระยิบระยับอันเบาบาง

ลัลณ์ลลิตหนีวุ่นอย่างมีนงง เธอกะพริบตาสองสามที เฟ่งมองละออง
ทองแพรวพราวซึ่งสะท้อนแสงตะวันจากหน้าต่าง แต่เมื่อตั้งใจดู มันก็เลื่อน
หายไป

หญิงสาวครุ่นคิดถึงความฝันอันเลื่อนราง เสมือนได้ยินเสียงพูดคุย
ของใครบางคนซึ่งปลุกให้เธอตื่นขึ้น ยังไม่ทันพบคำตอบ เธอก็สะดุ้งเฮือก
เพราะเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียง

ไฮโซสาวเหลือบมองนาฬิกากระเบื้องเคลือบพอร์ซเลนที่มารดาเคยซื้อ
ให้เมื่อคราวไปยุโรปพร้อมบิดา ใครกันนะ โทร. มาหาตั้งแต่เช้าขนาดนี้ ว่าจะ
ไม่รับ คนโทร. กลับไม่ยอมแพ้ หญิงสาวจึงต้องรีบคว้าโทรศัพท์ที่ไร้สายขึ้นมา
กดรับด้วยความหัวเสีย

“ฮัลโหล”

“ผมเอง” เสียงเรียบของอีกฝ่ายทำให้ลัลณ์ลลิตงุนงงอย่างคาดไม่ถึง
ก่อนกระตุกยิ้มเมื่อจำได้ว่าเป็นใคร ด้วยความหมั่นไส้เธอจึงแกล้งถาม

“ผมไหนล่ะคะ”

“ธิภพ” เขาตอบหัวงๆ และออกคำสั่ง “ตื่นได้แล้วคุณบิวตี้ ผมจะไปรับ
คุณในอีกหนึ่งชั่วโมง”

“หนึ่งชั่วโมงหรือคะ ฉันยังไม่ได้ลุกจากเตียงด้วยซ้ำ ไหนยังต้อง
อาบน้ำแต่งตัวอีก” หญิงสาวอุทธรณ์

“ตั้งหนึ่งชั่วโมง คุณจะทำอะไรหนักหนา กฎข้อที่สี่ของการเป็นประธาน
บริษัทคือคุณไม่ควรไปทำงานสาย รีบไปอาบน้ำแต่งตัวซะ เหลือเวลาอีกห้าสิบ
แปดนาทีแล้ว อ้อ! อย่าลืมเอาสรูปสิ่งที่คุณเรียนรู้อะไรมาส่งผมด้วยล่ะ”
ธิภพล่งเรียวรีอโดยไม่ปล่อยให้คนฟังคัดค้าน

“ค่าคุณครูสมานฝ่ายปกครอง” เธอประชดโทษฐานที่ชายหนุ่มเข้มงวด
ราวกับครูหัวหน้าที่ฝ่ายปกครอง

“คุณเรียกผมว่าอะไรนะ” คนที่อยู่ปลายสายถามเสียงหาเรื่อง

“เมื่อก็คุณได้ยินว่าอะไรล่ะคะ หรือว่าหูตึงจนจับความไม่ได้ อู๊ย! นี่ก็

เหลือเวลาอีกแค่ห้าสิบหกนาที่ ฉันต้องรีบไปอาบน้ำแต่งตัวแล้ว คุณก็รู้ดีคะว่า กฎข้อที่สี่ของการเป็นประธานบริษัทคือห้ามไปทำงานสาย” หญิงสาวอ่อนเสียงหวานน้ำ ดวงตาเต็มระริกขบขันเมื่ออีกฝ่ายถึงกับอึ้งไป ก่อนจะกอดตัดสายด้วยรอยยิ้มแห่งผู้ชนะ

รอยยิ้มของลัลน์ลลิตอยู่เพียงไม่นาน เพราะตลอดวันเธอก็พบแต่เรื่องชวนหัวเสีย เส้นประสาทเหมือนจะเต้นตุบๆ พร้อมขาดผิงได้ทุกเมื่อ

เริ่มตั้งแต่ลิ้มเม็ดเล็กที่ผุดขึ้นบนใบหน่านวลผ่องอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน หญิงสาวไม่มีเวลาคำครวญ เพราะกว่าจะโปะยาจัดลิขพร้อมผลิตภัณฑ์ประทีนความงามครบเซต เธอก็เหลือเวลาแต่งกายอีกเพียงเล็กน้อยก่อนธีภพจะมาจับ

ครั้นเจอชายหนุ่มและส่งรายงานที่คร่ำเคร่งเขียนสรุปอยู่ทั้งคืน ธีภพซึ่งอ่านเพียงปราดๆ ก็เริ่มวิจารณ์ผลงานชิ้นเอกชนิดไม่ให้รายละเอียดปลีกย่อยหลุดรอดสายตา หญิงสาวซัดเคื่องเสียจนอยากกรี๊ดใส่เซ่นที่เคยระเบิดอารมณ์กับทุกคน ทว่าสายตาดุดันของชายหนุ่มหยุดเธอไว้ได้ชะงัด ลัลน์ลลิตจึงได้แต่ขมปากค้อนลมค้อนแล้งคาตโทษเอาไว้ก่อน ถ้าไม่ใช่เพราะต้องพึ่งพาธีภพละก็ เธอไม่ปล่อยเขาไว้แน่ แต่ไม่เป็นไร รอให้ได้ทุกอย่างกลับคืนมาค่อยชำระความแค้นทบตันทบดอกก็ยังไม่สาย

ธีภพส่งหญิงสาวที่โรงงาน แล้วบึ่งรถย้อนกลับไปยังสำนักงานใหญ่กลางกรุง ลัลน์ลลิตไม่แน่ใจนักว่าทำไมชายหนุ่มจึงไม่ให้คนขับรถคอยรับส่งตน แต่กลับหื้อรถอ้อมกรุงเทพฯ ไปมาเสียเอง หญิงสาวปวดความสงสัยยกออกไปด้วยเหตุผลที่ว่าเธอเป็นถึงประธานบริษัทคู่กับเขา สมควรแล้วที่ธีภพต้องดูแลเธอให้ดีด้วยตัวของเธอเอง

พอถึงเวลาทำงาน ลัลน์ลลิตก็ต้องหัวหมุนและวิ่งวุ่นไม่ได้หยุด งานในโกดังเก็บผ้าไม่ต่างจากเมื่อวาน แต่ทำไม่มันถึงวุ่นวายราวกับนรกแตกเช่นนี้หลายครั้งที่หญิงสาวสังเกตเห็นสีหน้าของเจ้าหน้าที่ในโกดัง แต่ละคนดูแปลกใจ

ไม่ต่างกันหลังเห็นคำสั่งและแผนงานอันลับสน เป็นเหตุให้ทุกคนต้องเก็บผ้าสลักกับริ้วไหมอยู่หลายรอบ แน่หนอนว่าไม่มีใครลับสน แล้วประธานบริษัทเยี่ยงเธอจะโอดครวญออกมาให้เสียฟอร์มได้อย่างไร

หลังจากลั่นลลิตวางผ้าม้วนสุดท้ายที่ช่วยตรวจสอบคุณภาพมาหมาดๆ ลงบนชั้นยามถึงเวลาพักเที่ยง หญิงสาวก็ต้องย่นคิ้วเมื่อเห็นพัคตร์พิมลกับชายไม่แท้อีกหนึ่งหน่อเดินกริดกรายเข้ามาในโกดัง

เธอเบ้าปากด้วยความหมั่นไส้ท่าทางของญาติสาว ก่อนขีดหน้าไม่แยะออกจากประตูโกดังเพื่อไปรับประทานอาหารอย่างไม่ใส่ใจ เสมือนอีกฝ่ายเป็นเพียงแมลงวันที่บินผ่านหน้าไปเท่านั้น

พัคตร์พิมลกลับไม่ปล่อยเธอไว้ เจ้าหล่อนยิ้มแยม้ทักอย่างสนิทสนม ดูก็รู้ว่าเสแสร้ง

“สวัสดีจะญาติที่รัก”

“สวัสดีแพ็ด ว่างมารีง! ถึงมาเดินเล่น ไม่ทำงานทำการ” ลั่นลลิตฉีกยิ้มรู้ทัน ไม่ได้สนใจคนพูดหรือแม้แต่ผู้ติดตามของเจ้าหล่อนที่เดินตรงเข้าไปในโกดัง

“อู๊ย! ผู้บริหารอย่างฉันมีรีจะว่าง ฉันมาตรวจงานต่างหากละจ๊ะ เธอก็รู้ว่าฉันกับพ่อควบคุมฝ่ายผลิตทั้งหมดของบริษัท รวมทั้งเด็กฝึกงานอย่างเธอด้วย” พัคตร์พิมลลอยหน้าบอก ก่อนชะงักเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าตกใจเกินเหตุ ทั้งที่นั่นย่นดาวาววมเย้ยหยัน “ตายจริง! เธอเป็นสาวโรงงานได้แค่วันเดียวหน้าตาดูไม่ได้เลยนะบิวตี้ ลิวเลวขึ้นตรึม หน้าตาก็มอมแมม แฉมผมเผ้ายังยุ่งเหยิงอีก ใครจะคิดว่าคุณบิวตี้คนสวยจะทรุดโทรมได้ขนาดนี้ รู้ถึงไหนอายุเขาถึงนั้น”

ลั่นลลิตรีบตะแหันหน้าและผมของตนเองโดยอัตโนมัติ ก่อนคว้ากระจกพับที่แอบพกเข้ามาพร้อมสมุดจดเพื่อส่องดู พัคตร์พิมลยั้งหัวเราะขบขันเมื่อรู้ว่ากระแทกถูกจุด

“ถึงฉันจะโทรมยังไง ฉันก็สวยกว่าเธอแน่ะ” คนถูกว่าเถียงกลับเมื่อ

รู้ว่าพลาดให้ศัตรูคู่แค้นปั้นหัว

ดวงตาของพัคตร์พิมลาวาวบอย่างซึ่งโกรธ ก่อนที่จะปรับสีหน้าได้ และยิ้มเย้ย

“ฉันไม่เถียงหรือกว่าเธอสวยกว่า แต่ฉันมั่นใจว่าฉันมีสมองมากกว่า เธอ ความสวยมันหมดเร็วจะตาย รอให้เธอแก่กว่านี้อีกไม่กี่ปีเท่านั้น เธอก็จะกลายเป็นแค่ดอกไม้เฉาๆ ดอกหนึ่ง จำไว้นะบิวตี้ ผู้หญิงที่มีดีแค่ความสวยอย่างเธอไม่เหมาะกับการทำงานที่ต้องใช้สมองหรือ กลับไปในที่ของเธอซะเถอะ”

“ยายแพ็ด!” ลัลน์ลลิตตะเบ็งเสียงใส่อย่างโกรธจัดจนทุกคนที่เดินผ่านไปหันมองด้วยความตกใจ

ก่อนที่ประธานสาวจะวิ่งแตกจนโรงงานสะเทือนไปมากกว่านั้น ใครคนหนึ่งก็มาโอบกอดร่างที่สั่นหัมอย่างกราดเกรี้ยวไว้ ลัลน์ลลิตกำลังจะหันไปต่อว่า เจ้าของมือซึ่งเป็นหญิงสูงวัยในชุดสาวโรงงานจึงยิ้มปลอบ

“ไปกินข้าวกันเถอะ เตี้ยวกลับมาทำงานไม่ทันนะหนู” มือหยาบกร้านของคนพูดจูงเกมบังคับให้เดินไปด้วยกัน

“อย่ามายุ่งกับฉันนะ!” เธอขัดขึ้น แต่ดวงตาอ่อนโยนเต็มไปด้วยความหวังดีและปกป้องคุณั้นกลับดึงหญิงสาวให้ยอมโอนอ่อนผ่อนตามอย่างไม่น่าเชื่อ

“ไปกินเถอะน่า ป้าหิวข้าวแล้ว” หญิงชราลูบท้องด้วยท่าทางน่าสงสาร ดวงตามีแววขอร้องและปรามในขณะเดียวกัน

ลัลน์ลลิตหันกลับไปมองพัคตร์พิมลที่ยิ้มเยาะตอบมาอย่างยั่วโมโหว่าจะปล่อยคำพรูสวาทออกไปให้ตายไปข้างดั่งเคย ข้อมือกลับถูกกระตุกเบาๆ

“ไปกับป้าเถอะ เอาแต่กรี๊ดกร๊าดใส่อารมณ์ต่อหน้าคนอื่นไม่ดีกับเราหรอกนะ คนเขาจะมองเราเป็นตัวตลก” หญิงสูงวัยกระซิบบิให้ได้ยินแค่สองคน สีหน้าจริงใจไม่ต่างจากแม่ผู้ล่วงลับยามสั่งสอนเธอด้วยความหวังใย

สุดท้ายลัลน์ลลิตก็ยอมให้หญิงแปลกหน้าจับจูงไปอย่างเสียไม่ได้ ทั้งที่ไม่รู้เหตุผลสักนิด เพราะมัวแต่უნงงผสมกับซึ่มซิบความอบอุ่นที่ทำให้หนักถึง

ล้มผัสของแม่ซึ่งเธอโหยหามาตลอด

ดวงตาแข็งกร้าวของหญิงสาวละมุนลง...แม่...พ่อ...ผู้หญิงแปลกหน้า
คนนี้ทำให้เธอคิดถึงพวกท่านเหลือเกิน...

ลัสน์ลลิตเงยหน้ามองสาวโรงงานสูงวัยซึ่งเพิ่งวางจานข้าวลงตรงหน้า
ด้วยอาการอ่อนโยน ชวนให้นึกถึงกิริยาของมารดายามปลอบโยนเธอ

“กินข้าวกินปลาเสียสิ จะได้หายโมโหหัว” ดวงหน้ากลมและออกจะแบน
เหมือนชาวอีสานของคนพุดยี่มปราณี

“ฉันไม่ได้โมโหหัว” หญิงสาวแก้ตัว สงสัยท่าทางของอีกฝ่ายที่ปฏิบัติ
ต่อตนผิดแผกไปจากพนักงานอื่น ไม่มีความอ่อนน้อมหรือเกรงกลัวให้เห็น
สักนิด ป้าคนนี้ไม่รู้หรือไรว่าเธอเป็นใคร

ความสงสัยของลัสน์ลลิตกระจ่างแจ้วเมื่อได้ยินประโยคต่อมา

“ไม่ได้โมโหหัวแล้วทำไมไม่ไปมีเรื่องกับเจ้านายอย่างนั้นล่ะ รู้มั๊ยว่ามัน
ไม่ดีกว่าเราเลย”

“ยายนั่นไม่ใช่เจ้านายฉัน ฉันต่างหากล่ะที่เป็น...” หญิงสาวกำลังอธิบาย
คนฟังกลับส่ายหน้าเป็นเชิงปราชัย

“ไม่ว่ายังไงคุณพัทตร์พิมลก็เป็นเจ้านายใหญ่อยู่ดีละหน้า ป้าเห็นว่าเธอ
พุดอะไรบางอย่างที่อาจทำให้เราโกรธ ป้าไม่ได้ยินหรอกนะว่าพุดอะไร แต่การ
ที่เราโวยวายกลับไป มันไม่ดี ใครๆ เขาก็จะมองว่าเราเอาแต่ใช้อารมณ์เป็น
เด็กๆ ที่ไม่ใช่ที่บ้าน แต่เป็นที่ทำงาน มีอะไรก็เก็บอารมณ์ไว้สิ”

“ฉันไม่เห็นจะแคร์เลยว่าคนอื่นจะมองยังไง” ลัสน์ลลิตหันหน้าตั้ง

“ไม่เคยดูละครหลังข่าวรีไร้งิง นั่งตัวอิจฉาที่ชอบกรี๊ดเวลามันไม่ได้ตั้งใจ
นะ มันดูสวยมั๊ยล่ะ”

“ป้าหาว่าฉันเป็นตัวอิจฉา...เป็นนางร้ายงั้นหรอะ” เธอแหงนใส่

“เฮ้อ...” หญิงชราถอนใจ “ป้าไม่ได้หมายความอย่างนั้น แต่เราหน้าตา
สวยยิ่งกว่านางเอกทุกช่องในทีวีซะอีก แล้วจะโวยวายกรี๊ดกร๊าดเหมือนไอ้พวก

นางร้ายให้หมดสวยไปทำไม ลู้อยู่หนึ่งๆ ทำตัวให้เหมาะสมกับการเป็นนางเอก ไม่ได้กว่ารี”

ลัลณ์ลลิตนั่งงั้นไป...นั่นสินะ เธอไม่เคยนึกในแง่ดีมาก่อน คนสวยอย่างเธอต้องเป็นนางเอกถึงจะถูก

หญิงสูงวัยเทศนาถึงข้อเสียของการมีเรื่องกับเจ้านายอีกยาวเหยียด ก่อนเน้นย้ำด้วยประโยคที่คนฟังต้องเก็บมาคิด

“คนที่ควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ดีที่สุดแบบพวกนางเอกต่างหาก ที่จะเป็นผู้ชนะ อีกอย่างนะ หน้าตาสวยๆ อย่างเรา อย่าอารมณ์ร้ายนักเลย มันจะแสบ”

จริงด้วย...เธอลืมไปได้ยังไงนะ...โกรธง่ายจะแสบเร็ว...ลัลณ์ลลิตส่องกระจกโดยอัตโนมัติ ครั้นเห็นหน้าवलยงเกลี้ยงเกลาไว้รวรอยเหมือนเช่นเดิม เธอจึงถอนใจโล่งอก

หลังอารมณ์เย็นลงไฮโซสาวจึงได้คิด พักตร์พิมลมาแผนสูง จงใจย้ำโมโหตนต่อหน้าคนอื่น ต้องตั้งใจให้ทุกคนในโรงงานเห็นภาคนางร้ายของเธออย่างแน่นอน โชคดีที่ป่าคนนั้นมาหยุดไว้เสียก่อน

“เราเพิ่งมาทำงานที่นี้ไฉ้มัย ป้าไม่เคยเห็นหน้าเลย” หญิงสูงวัยชะงักหน้ามาไกลๆ อย่างพินิจพิเคราะห์ ครั้นเห็นลัลณ์ลลิตพยักหน้า เธอจึงชักต่อ “ชื่ออะไรละจ๊ะ”

“ปิวตี้...” ถ้อยคำชื่อๆ และแววตาอบอุ่นที่ทำให้ระลึกถึงมารดาทำให้หญิงสาวไม่กล้าวางอำนาจใส่เหมือนที่ทำกับทุกคน

“แห่ม! ชื่อฝรั่งเสียด้วย ป้าชื่อศรีนวล เรียกป้านวลเหมือนคนอื่นก็ได้ มีอะไรถามป้าได้ ป้าทำงานที่นี้มาเป็นสิบปีแล้ว ตั้งแต่นั่งส้มแข่งลูกป้ายังเรียนอยู่ ตอนนั้นมันมาช่วยงานที่นี้ ป้าเลยสบายขึ้น” ศรีนวลคุยโอ้ เริ่มตักอาหารในงานเข้าปากอย่างอารมณ์ดี

“ลูกป้าก็ทำงานที่นี้หรือจ๊ะ”

“ใช่ นั่งส้มแข่ง ลูกสาวคนโตของป้า มันออกจากโรงเรียนหลังจบมอหก

มาทำงาน ส่งน้องมันอีกสองคนเรียน ให้อีหรั่งน้องมันเลยได้เรียน ปวช. ใกล้เคียงแล้ว ส่วนน้องมันคนเล็กยังเพิ่งอยู่มอสอง แต่มันไม่ค่อยได้เรียนหรอก เพราะเป็นโรคไต ต้องไปฟอกไตบ่อยๆ เมื่อวานป้าก็เพิ่งพาไปล้างไตเลยไม่ได้มาทำงาน”

หญิงสาวพยักหน้า มีหน้าครีหนวลถึงไม่รู้จักเธอ

“แล้วสามมีป้าละ เขาไม่ช่วยเลี้ยงลูกหรือ”

“อู๊ย! มันหนีไปกับเมียใหม่ตั้งหลายปีแล้ว ทิ้งหนี้สินไว้ให้ป้าอีกกระบุงโกย” ครีหนวลเล่าเสียงเรื่อๆ ไม่มีความคับแค้นใดให้คนฟังรู้สึกด้วยซ้ำ

“ป้าไม่โกรธเขาหรือ” ประชานสาวถามอย่างอดไม่ได้

“แรกๆ ก็โกรธแหละ ร้องไห้แทบขาดใจ แต่มาตอนนี้ป้าดีใจที่มันไปเสียได้ โง่ให้มันสวมเขาอยู่ได้ตั้งนาน ถึงไม่มีมันป้าก็อยู่กับลูกก็อยู่กันได้ แถมมีความสุขกว่าตอนที่มันอยู่ด้วยซ้ำ ตอนนี่ป้าก็เผื่อรอให้อีหรั่งมันเรียนจบเท่านั้น มันบอกป้าว่าอยากเรียนสูงๆ จะได้มีงานทำดีๆ มีเงินมาเลี้ยงครอบครัว มันเป็นคนดี ทั้งเรียน ทั้งทำงานเป็นคนเดินตัวในโรงหนัง บางทีก็รับงานถ่ายรูป รับปริญญาปริญญา ได้เงินมาช่วยครอบครัวบ้าง” สีหน้าของคนเล่าเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจจนลั่นลลิตตอตน้อยใจจะตาชีวิตของตนเองไม่ได้ที่ไม่มีโอกาสเห็นความภูมิใจของบิดามารดาที่มีต่อตน

“แม่!” เสียงตื่นตระหนกไม่คุ้นหูตุงขึ้นจนบทสนทนาอันน่าสนใจต้องหยุดชะงัก ทั้งสองหันมองพร้อมกัน เห็นสาวโรงงานวัยใกล้เคียงกับลั่นลลิตตอ ย่องเข้ามาอย่างหวาดหวั่น “แม่มานั่งทำอะไรตรงนี้”

“อะไรของเอ็งวะนั่งล้มแข็ง ทำหน้าตาตื่นอย่างกับโลกจะแตกกันแหละ” ครีหนวลเลิกคิ้วมองลูกสาว

“แม่มานั่งตรงนี้ได้ยังไง...นี่มัน...เอ่อ...คุณ...” ล้มแข็งบิตมือทั้งสองไปมาอย่างลำบากใจ “...คุณบิวตี้”

“ใช่ บิวตี้ แม่รู้จักแล้ว เอ็งเป็นอะไรของเอ็งวะ” คนเป็นแม่ทำเสียงจิกจิกในปากด้วยความรำคาญ ล้มแข็งที่มองเจ้านายระดับสูงด้วยความกลัว

อยู่แล้ว จึงรีบพูดเร็วปรือด้วยสีหน้าอยากร้องไห้เต็มแก

“แม่ไม่รู้หรือไม่ว่าคุณบิวตี้เธอเป็นตั้งประธานบริษัทเดียวกันนะ!”

“หา! เอ็งว่าอะไรนะ เอ็งเอาอะไรมาพูด” ศรีนวลตาเหลือก จ้องมอง ลัลน์ลลิตที่ยิ้มรับหน้าเฉย แค่นั้นก็เป็นกรียนยันคำพูดของลูกสาวแล้ว “ตายจริง! ป้า...เอ่อ...ดิฉันขอโทษค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกจะบ้านวล ฉันชอบคุย อย่าให้ฉันเลย เดี่ยวฉันอายุสั้น” หญิงสาวปลอบเมื่อเห็นหญิงชราไหว้ปลกๆ อุดเสียดายไม่ได้ที่เส้นแบ่งระหว่างตนกับหญิงสูงวัยที่มีแววตาเหมือนแม่ถูกขีดให้ชัดเจนขึ้นอีกครั้ง

สองแม่ลูกเดินจากไปไกลแล้ว ลัลน์ลลิตยังมองตามพวกเขาไป อุดอิจฉาไม่ได้ที่แม่นครอบครัวของศรีนวลจะเผชิญความยากจนและปัญหาหำร่อยแปด พวกเขาก็ยังโชคดีที่ได้อยู่พร้อมหน้ากัน

ลัลน์ลลิตคิดถึงบิดามารดาจับใจ หัวใจอ้างว้างพลันหนาวเหน็บเมื่อพบความจริงว่า...ชีวิตของเธอต้องอยู่ลำพังเหมือนเช่นเดิม...

หลังอาหารเที่ยง หญิงสาวยังคงซิมเคร้า เธอเดินเข้าตัวโรงงานอย่างหงอยเหงา ความใหญ่โตของอาคารตอกย้ำว่าเธอเป็นเพียงมนุษย์ตัวเล็กคนหนึ่งซึ่งอยู่เดียวตาย ลัลน์ลลิตถอนหายใจ แล้วย่างเข้าไปในโกดังด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ทำงานต่อไปอย่างซังกะตาย

ก่อนเลิกงานเพียงไม่ถึงชั่วโมง หญิงสาวก็ต้องตกใจเมื่อเจ้าหน้าที่คุมสต็อกวิ่งมาหาด้วยท่าทางเกรงใจ

“เอ่อ...คุณบิวตี้คะ ผ้าซีฟองที่คุณตรวจสอบไว้เมื่อเช้า มีจำนวนหนึ่งไม่ได้คุณภาพคะ แต่คุณเซ็นรับไปแล้ว เราจะส่งคืนก็ไม่ได้”

“เอ๊ะ! เป็นไปได้ยังไง ฉันเทียบกับผ้าตัวอย่างแล้ว มันก็เหมือนกันนี่คะ แถมคุณมาลียังช่วยดูอีกครั้งหนึ่งด้วย” หญิงสาวหมายถึงเจ้าหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของตน

“คุณไม่ได้คลี่ผ้าดูหรือคะว่ามีอยู่สีม่วงที่มีรอยเปื้อนน้ำหมึก”

“แต่ตอนที่ฉันคลี่ดู มันไม่มีรอยอะไรเลยนี่” เธอก้าวจับไปยังม้วนผ้า
เจ้าปัญหาย่างว่องไว

“นี่ไงคะ คุณบิวตี้” เจ้าหน้าที่สาวดึงท่อผ้าออกมาให้เห็นชัดๆ โดยมี
พนักงานประจำโกดังทั้งหมดจ้องมองด้วยสีหน้าเครียด แม้แต่พี่เลี้ยงของเธอ

ลัลน์ลลิตขมวดคิ้วเมื่อเห็นสภาพผ้าสีม่วงที่เป็นรอยเลอะน้ำหมึกจน
เป็นต่างดวง แม้จะไม่มากนัก ทว่าเสียหายจนยากจะใช้งาน แสดงถึงความ
ไม่ละเอียดของคนตรวจสอบ

แต่เธอตรวจตราอย่างดีแล้วนี่?

“เกิดอะไรขึ้นครับ” เสียงหัวของธิดาพดุงขึ้นจากประตูทางเข้า

“คุณธิดา...” เจ้าหน้าที่คนเดิมเรียกอย่างห้วนเกรง “ผ้าที่คุณลัลน์ลลิต
ตรวจสอบไว้เมื่อเช้าไม่ได้คุณภาพค่ะ แต่ว่าเราเซ็นรับไปแล้ว ดิฉันไม่แน่ใจว่า
เราควรทำอะไรดีเพราะไม่เคยเกิดกรณีแบบนี้ขึ้น”

ธิดาพมองผ้าสีฟองสีอ่อนที่เลอะน้ำหมึกเป็นวงเขม็ง ก่อนตัวตสยตา
มายังลัลน์ลลิตซึ่งจ้องเขาอยู่ก่อนหน้า

หญิงสาวรู้ในวินาทีนั้น...ปัญหาใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว...